

บทที่ 3

วิเคราะห์ การเข้าไปสู่ขั้นตอนระบบชายเป็นใหญ่ในเกาหลีใต้ของ “แดจังกึม”

ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ว่าละครเรื่องแดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) สะท้อนสังคมเกาหลีใต้โดยตอกย้ำค่านิยมเดิม เสนอแนวทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิสตรีผ่านละครอย่างไร เพื่อให้ได้คำตอบว่าละครเรื่องนี้เข้าไปสู่ขั้นตอนระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีใต้รูปแบบใด หนทางแก้ปัญหาสังคมเป็นอย่างไรโดยใช้กรอบแนวคิดสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนและแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีใต้ในการวิเคราะห์ตามประเด็นที่จะศึกษาต่อไปนี้ คือ

3.1 วิเคราะห์การนำเสนอโครงสร้างระบบชายหญิง และค่านิยมชายเป็นใหญ่ในละคร

3.2 วิเคราะห์กระบวนการเข้าไปสู่ขั้นตอนระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีใต้

3.2.1 ผู้หญิงกับการเมือง เศรษฐกิจ

3.2.2 ผู้หญิงกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

3.2.3 ผู้หญิงกับความรู้ และวิทยาศาสตร์

3.1 วิเคราะห์การนำเสนอโครงสร้างระบบชายหญิง และค่านิยมชายเป็นใหญ่ในละคร

ผู้วิจัยพบว่าชีวิตนางกำนัล และชีวิตหม้อหญิงในวังสมัยราชวงศ์โชซอนที่ถูกเสนอในละคร สะท้อนค่านิยมระบบชายเป็นใหญ่และการกดขี่ผู้หญิงอย่างถอนรากถอนโคนที่ว่า ผู้หญิงถูกกระทำโดยผู้ชาย ถูกสังคมมองว่าเป็นอื่นตามแนวคิดของซีโมน เดอ โบวัวร์ อีกทั้งระดับสูงต่ำของชาย และหญิงเกิดจากความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของอำนาจ ที่คนกลุ่มหนึ่งถูกควบคุมจากคนอีกกลุ่มหนึ่งให้ด้อยกว่า “ผู้หญิงยอมรับค่านิยมวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่” ทำให้อำนาจของผู้ชายเหนือผู้หญิง และสามารถควบคุมผู้หญิงให้อยู่ภายใต้ความต้องการในทุกด้าน ท้ายที่สุด “อำนาจทางสังคมอยู่ในมือของผู้ชายทั้งหมดอย่างสมบูรณ์” ตามแนวคิดของ เคท มิลเลต จึงไม่ยอมรับเมื่อผู้หญิงจะขึ้นมามีอำนาจเหนือตน (วารุณี, 2545: 90) จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าผู้หญิงในละครเรื่องแดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ถูกครอบงำโดยค่านิยมชายเป็นใหญ่อย่างสมบูรณ์ ดังต่อไปนี้ คือ

ผู้หญิงกับค่านิยมการรักษาพรหมจรรย์ยิ่งกว่าชีวิต

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าผู้หญิงในละครต้องเป็นสิ่งของที่ดีที่สุดของผู้ชายถึงจะมีคุณค่า ทั้งชีวิตต้องครองตนให้เป็นสิ่งของที่ดีที่สุดสำหรับผู้ชายเท่านั้น เมื่อใดที่สังคมตัดสินหรือตราหน้าว่าไม่บริสุทธิ์จะถูกให้ค่าไม่ต่างจากขยะที่ต้องถูกโยนทิ้งไปโดยไม่พิจารณาถึงสาเหตุใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งสิ่งที่สังคมใช้วัดคุณค่าผู้หญิงในเรื่องคือ จารีตที่ผู้ชายกำหนดว่าผู้หญิงต้องรักษาพรหมจรรย์เท่าชีวิต ประพฤติตามจารีตอย่างเคร่งครัด เช่น ทันทิที่สูญเสียชีวิตพรหมจรรย์ก็เหมือนตายไปแล้ว และไม่ว่าผู้หญิงในละครจะสูญเสียพรหมจรรย์ด้วยสาเหตุใดหากได้ชื่อว่าไม่บริสุทธิ์ผู้คนก็ถือว่า ชีวิตไม่มีค่า สมควรรักษาเกียรติด้วยการฆ่าตัวตายหรือไม่ก็ถูกฆ่าตาย เช่น ชังกงอาวุธโสถูกทุตจินขมขื่นในวัยสาวจนท้องแต่สุดท้ายกลับได้รับโทษตาย แม้จะเป็นผู้ถูกระทำอย่างไร้มนุษยธรรมก็ตาม คำพูดสะท้อนค่านิยมคดๆของผู้หญิงของชองชังกง กล่าวไว้ว่า

“ต่อให้ผมเหตุน่าเป็นใจ ๆ ที่ไม่อาจขัดใจได้ ถ้าเป็นพฤติกรรมที่เป็นอันคิดไม่ซื่อ ต่อฝ่าบาทต้องมีโทษตายทันที เช่นเดียวกับชังกงอาวุธโสที่จำเป็นต้องสังหารนางอันเป็นที่รักเหมือนลูกแก้ว ๆ ของนางที่ถูกทุตจินขมขื่นด้วยสาเหตุนี้”

ปาร์คเมียงขอกถูกใส่ความว่าคบชู้ชังกงสูงสุดบอกว่าควรปรีดชีพตัวเองถึงจะมีศักดิ์ศรี นั่นคือเกียรติของนางก้านัลและเกียรติของผู้หญิงถูกนำไปเชื่อมกับชีวิตทั้งหมดของผู้หญิง ซอซอนซูให้มิดเงินพกกับจังกึมแต่ไม่ได้ให้ไว้เพื่อฆ่าตัวตายเมื่อถูกข่มขืนเหมือนผู้หญิงอื่น แต่เมื่อเข้าปากก็นำมาใช้เก็บสมุนไพรรหรือเด็ดดอกไม้ไม่ได้ สรุปได้ว่าละครเรื่องนี้สะท้อนค่านิยมคดๆของผู้หญิงโยงเรื่องพรหมจรรย์ การประพฤติตามจารีต และการครองตนเข้ากับคุณค่าในตัวผู้หญิง

สรุปคือ ค่านิยมนี้สอดคล้องกับค่านิยม “ความจงรักภักดีต่อสามีผู้เดียว” ในสมัยราชวงศ์โชซอนที่ลัทธิขงจื้อครอบงำว่าผู้หญิงจะต้องรักษาพรหมจรรย์ยิ่งกว่าชีวิต การคบชู้หรือมีชายอื่นถือเป็นความผิดร้ายแรง สุดท้ายต้องได้รับโทษอย่างหนักแสดงถึงความเป็นเหยื่อและอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายอย่างสมบูรณ์

ผู้หญิงกับการเป็นวัตถุสิ่งของ นักโทษ หรือสัตว์เลี้ยงของผู้ชาย

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า ผู้หญิงชั้นสูงในละครมีชีวิตไม่ต่างจากสัตว์เลี้ยงเท่าใดนัก ไม่มีอิสรภาพในชีวิตเช่นมนุษย์ทั่วไป ต้องซื้อสัตย์และเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ชายแต่เพียงผู้เดียว ใช้ชีวิตยิ่งกว่านักโทษเพราะไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะรักษาชีวิตหรืออาการป่วยของตัวเองได้เลย ตัวอย่างเช่น ชังกิง

สูงสุดของห้องเครื่อง เมื่อถูกจับได้ว่าป่วยและมีหมอลวงชายมารักษา (เนื่องจากสมัยนั้นหมอหญิงไม่ได้รับการยอมรับในความสามารถ) จึงถูกปลดจากตำแหน่ง และของชั่งกุงถูกใส่ความว่าติดโรคระบาดก็ให้ออกไปอยู่นอกวังทันที เป็นต้น นอกจากนั้นยังไม่สามารถออกนอกวังได้อีกด้วย เช่น ซอจิงก็ออกไปหาไก่ทองข้างนอกวังแต่กลับถูกจับได้แล้วไล่ออกจากวังไป ไม่ให้มีจิตใจเหมือนมนุษย์ เช่น รักชายอื่นไม่ให้เลยนอกจากพระราชทานั้น ทั้งชีวิตที่อยู่ในวังได้แต่รอให้พระราชารเรียกตัวไปเป็นพระสนม ระหว่างนั้นก็มิหน้าที่อยู่ในครัวทำอาหารจัดงานเลี้ยงต้อนรับแขก โดยไม่อนุญาตให้มีความต้องการทางเพศเด็ดขาด ถูกเลี้ยงให้เป็นกุลสตรีตามแบบฉบับผู้หญิงในอุดมคติตั้งแต่เด็กจนเกษียณ มีหน้าที่หลักคือ รับใช้ ประนินบัติ และทำงานตามบทบาททางเพศตลอดชีวิตแต่สุดท้ายต้องออกไปตายนอกวัง นอกจากนั้นสรรพนามที่ใช้เรียกนางกำนัลหรือนางในคือ “ผู้หญิงของพระราชาร” พระราชารเป็นเจ้าของฉะนั้นเมื่ออยากได้เป็นภรรยาเมื่อไหร่ก็ต้องยินยอม เช่นที่ชั่งกุงล้มรสบอกกับยอนเซ็งก่อนได้โปรดเป็นพระสนมของพระราชารว่า

“ห้ามหัวเราะเสียงดัง ห้ามปฏิเสธคำขอของฝ่าบาท ให้ทำอะไรก็ห้ามปฏิเสธ”

หากจะดูจากสภาพชีวิตนางกำนัลในเรื่องก็ไม่ต่างกับนักโทษด้วย นั่นคือโดยทั่วไปนักโทษติดคุกเพราะทำผิดแต่ผู้หญิงชั้นสูงสมัยนั้นเหมือนกับต้องอยู่ในคุกตั้งแต่ยังเด็ก แม้จะถูกขังอย่างไรหรือเจตนาทำให้สูญเสียพรหมจารีหรือหนีออกจากวัง นั่นก็คล้ายกับนักโทษแหกคุก ความผิดก็คือเกิดเป็นเพศหญิงในตระกูลชนชั้นสูง

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า หากไม่รักษาพรหมจารีให้ดีก็จะได้รับโทษตาย สำหรับผู้ชายกลับไม่เป็นเช่นนั้น ขุนนางสามารถออกนอกวัง พ่อครัวสามารถกลับบ้านมีภรรยาได้แต่นางในจะกลับบ้านได้ก็ต่อเมื่อมีผลงาน ดังเช่น ซอจิงมีผลงานเมื่อมีพายุฝนมีความดีความชอบ อันชั่งกุงจึงให้ออกไปเยี่ยมบ้านได้ นางในสามารถมีคนมาเยี่ยมมาขายของเพราะออกไปข้างนอกไม่ได้ ตัวอย่างเช่น คังคี้ก็ดูแลเครื่องประดับมาขายให้นางกำนัลรวมถึงหนังสือไป ปรากฏว่าในเวลาต่อมาชั่งกุงปกครองคันท้องนางในกลางดึกพบหนังสือไปและเครื่องประดับ สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงก็มีความต้องการทางเพศเช่นเดียวกับมนุษย์ทั่วไปต้องการแต่งงานอยากมีความรักกับชายที่ตนรักได้บ้าง เช่น จังกิมเห็นนางในพลอดรักกับข้าราชการชายกลางดึกโดยบังเอิญ แต่ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตา ก็มยงรักมินจูโฮตั้งแต่เด็กแต่ ต้องทนทุกข์ที่ไม่สามารถรักใคร่ได้ตามกฎของนางใน เป็นสาเหตุให้ต้องเปลี่ยนตัวเองเป็นคนไม่ดีในภายหลังเพราะผิดหวังในความรัก คำพูดจังกิมที่ตอบของชั่งกุงสะท้อนความรู้สึกที่ถูกจำกัดอิสรภาพของผู้หญิงได้ชัดเจน ว่า

“เราควรอยู่อย่างเป็นทุกข์หรือสบายใจดี”

“สุดแต่ใครกำหนดได้หรือ เพราะบางคนอยากอยู่อย่างสุขสบายแต่ก็มีความทุกข์ตลอดมา”

สรุปคือ ผู้ชายควบคุมชีวิตผู้หญิงทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นจารีต การครองตน และสิทธิในชีวิตตัวเองทั้งหมด ตรงกับค่านิยม “กฎแห่งชายกับหญิง” ในสมัยราชวงศ์โชซอนที่ว่าชายหญิงมีการแบ่งหน้าที่การชัดเจน เมื่อมีหน้าที่ตามเพศก็ต้องทำงานบ้านรับใช้ปรนนิบัติสามี เป็นเจ้าของพื้นที่ในบ้านเท่านั้น ตรงกับค่านิยม “ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย” ไม่มีการยอมรับความเป็นตัวเองของผู้หญิงคุณค่าอยู่ที่การครองตัวและมีคุณธรรมของการเป็นภรรยาที่ดีเท่านั้น ไม่มีสิทธิตัดสินใจใด ๆ และแม้แต่อำนาจในการขัดขืนสามี หรือผู้เป็นเจ้าของก็ไม่มี อีกทั้งยังตรงกับค่านิยม “จงรักภักดีต่อสามีผู้เดียว” คือ เมื่อผู้ชายกลายเป็นกรรมสิทธิ์ ผู้หญิงจึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะเป็นแก้วตดลูงของ หรือสัตว์เลี้ยงที่ซื้อสัตย์จะไปหาเจ้านายใหม่ไม่ได้มีจิตใจต่อชายใดไม่ได้ มิเช่นนั้นจะถูกตราหน้าว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่มีค่า และต้องโทษร้ายแรง รวมถึงค่านิยม “ผู้หญิงถูกทอดทิ้งได้เสมอ โดยที่ไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง” นั่นคือ เมื่อผู้หญิงทำในสิ่งที่สังคมเรียกว่าผิดกฎเกณฑ์ หรือผิดหลักปฏิบัติ ดังเช่น การป่วยเป็นโรคร้าย การคบชู้ก็จะถูกสังคมไม่ยอมรับและถูกขับไล่หรือทำโทษโดยไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง

ผู้หญิงไม่สามารถเลือกทางเดินชีวิตตัวเองได้

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าผู้หญิงต้องทำตามจารีตประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติของวงศ์ตระกูลอย่างเลี้ยงไม่ได้แม้จะอยากทำตามอุดมการณ์และสิ่งที่ตนต้องการก็ตาม ทั้งหมดนั้นล้วนมีผลจากการขัดเกลามาครอบครัวและค่านิยมทางสังคมเป็นหลัก เช่น ปาร์คเมียงยออบรมบุตรให้เป็นกุลสตรีที่ต้องประพฤติปฏิบัติและมีลักษณะตามบทบาททางเพศแต่เด็ก จึงถึงจึงแอบไปบ่นกับบิดาว่าไม่ชอบมารดาที่คอยขัดใจในสิ่งที่อยากจะทำนั่นคือ การเรียนหนังสือ การไปเล่นจับกระต่ายแบบเด็กผู้ชาย หรือออกไปเล่นนอกบ้าน ละครพยายามสะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงไม่ได้เกิดมาเป็นเพศหญิงแต่เกิดแต่กลายเป็นเพศหญิงในภายหลังดังแนวคิดของซีโมน เดอ โบวัวร์ ก็มยองทำตามอุดมการณ์ของตัวเองที่ต้องการไม่ได้ ไม่ใช่ความรู้ความสามารถขี้นตำแหน่งสูงสุดแม้จะเก่งกว่าจังกึมแต่ตั้งแต่เด็ก เพราะครอบครัวและอาจารย์ไม่สนับสนุนให้ใช้ความดี กลับส่งเสริมความรู้สู่ความสำเร็จโดยการแข่งชิงเพราะชัยชนะเพียงอย่างเดียว ก็มยองจึงแพ้จังกึมเรื่องคุณสมบัติและการใช้หัวใจทำอาหารอยู่เสมอ และยังสะท้อนภาวะที่ผู้หญิงถูกขัดเกลามาให้เป็นไปตามที่ค่านิยมให้เป็นในภายหลังจากในตอนสุดท้ายของเรื่องที่ว่าแม้ว่าก็มยองและแซซังกุงจะได้รับชะตากรรมเช่นไร ก็ยังบอกกับตัวเองว่าตนไม่เคยทำผิด เพราะเพียงทำหน้าที่ของผู้สืบทอดตำแหน่งวงศ์ตระกูลและสิ่งที่วงศ์ตระกูลคาดหวังไว้

ได้อย่างดีที่สุดเท่านั้น แซงซังกุงยังกล่าวอีกว่า จังกิม ฮันซังกิง และปาร์คเมียงยอโชคคิที่ไม่ได้เกิดมาอยู่ในวงศ์ตระกูลนี้เช่นเดียวกับนาง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้หญิงไม่มีสิทธิกำหนดชีวิตตัวเอง ทั้งหมดเพราะการขัดเกลา และบทบาทตามเพศที่ต้องทำตามค่านิยมของวงศ์ตระกูลและสังคม

สรุปคือ ค่านิยมนี้สอดคล้องกับค่านิยม “กฎแห่งชายและหญิง” อย่างชัดเจนที่ว่าบทบาทของผู้ชายและผู้หญิงถูกแบ่งแยกไว้แต่เกิด ต่อมาก็จะถูกขัดเกลาให้เหมาะสมกับเพศ ผู้หญิงจะถูกขัดเกลาให้ทำงานอยู่แต่ในบ้าน ให้ทำตามค่านิยมของวงศ์ตระกูลเท่านั้น ไม่มีสิทธิโต้แย้ง และต้องครองตัวเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อม นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ “กฎชายสูงส่งและหญิงด้อยต่ำ” นั่นคือ ผู้หญิงจะถูกเชื่อมกับพื้นดิน ผู้ชายจะถูกเชื่อมกับฟ้าหรือสวรรค์ ชายหญิงถูกกำหนดระดับสูงต่ำไว้ ดังนั้นการศึกษาจึงไม่อนุญาตให้ผู้หญิงมีสิทธิเพราะไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการเป็นภรรยา

ผู้หญิงต้องเป็นข้างต่ำหลังของผู้ชายเสมอ ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม

การกำหนดคุณลักษณะของผู้หญิงในละครเรื่องนี้ อยู่บนรากฐานของสรีระและค่านิยมการแบ่งบทบาททางเพศอย่างชัดเจน นำเสนอระบบศักดินาและการกดขี่ผู้หญิงอย่างโจ่งแจ้ง จากกรณีวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า ผู้ชายมีทัศนคติที่ไม่ไว้วางใจให้ผู้หญิงเข้ามายุ่งย่ำเรื่องการเมืองซึ่งเป็นบทบาททางการเมืองที่ตนเป็นเจ้าของมาตลอด นอกจากไม่ยอมรับแล้วยังไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้หญิงอย่างเด็ดขาดอีกด้วย เพราะค่านิยมที่ว่าหน้าที่ของผู้หญิงมีเพียงการรับใช้ ทำอาหารปรนนิบัติ เป็นข้างต่ำหลังในสังคมเสมอ อ่อนแอ และเป็นผู้ตามผู้ชาย เช่น ขุนนางและสำนักหมอลางส่วนใหญ่ต่างไม่ยอมรับจึงกิมให้เป็นหมอรักษาพระองค์เนื่องจากเป็นผู้หญิง หน้าที่ตามเพศถูกแบ่งไว้ชัดเจน คุณลักษณะก็ถูกแบ่งเช่นกัน เช่น ผู้ชายมีหน้าที่ปกป้องดูแลบ้านเมือง ดูแลครอบครัว ปราบศัตรูผู้ร้าย แข็งแรงปกป้องผู้หญิง มีความแข็งแรงทางสรีระ (พ่อนางเอก และพระเอก) เป็นเจ้าของอำนาจทางการเมือง (บิดาของนางเอก พระเอก และฮองเต้) ผู้หญิงเป็นเพศที่ต้องถูกผู้ชายปกป้องจากผู้ร้าย (ปาร์คเมียงยอ) เช่น มินจุงโฮเป็นทหารองครักษ์มีความสามารถด้านการยิงธนูเป็นเลิศ จึงต่อสู้กับผู้ร้ายต่างแดนจนได้รับบาดเจ็บและเจอจังกิม เมื่อมีผู้ปองร้ายจังกิมตอนที่จังกิมกำลังจะกลับจากการดูแลซังกุงพี่เลี้ยงพระเอกเป็นผู้พาหนีและหาที่หลบซ่อนตัวทั้งคู่จึงปลอดภัย ฮองเต้มีหน้าที่หลักคือดูแลบ้านเมืองบ่อยครั้งที่รู้สึกว่ามีคนไปมาก จังกิมกล่าวว่า อดีตที่ฮองเต้ฆ่าคนเพื่อปกป้องประเทศนั้นทำดีแล้ว ซอซอนชูปกป้องดูแลปาร์คเมียงยออยู่ห่าง ๆ คอยดูแลจากภัยรอบตัวเพราะนางไม่สามารถช่วยตัวเองได้ด้วยพลละกำลัง จึงอยู่กินกันโดยที่เมียงยอทำงานในครัว สามิทำงานเลี้ยงครอบครัว

สรุปคือ ค่านิยมข้างต้นสอดคล้องกับค่านิยม “ชายสูงส่งและชายด้อยต่ำ” ค่านิยม “กฎแห่งชายกับหญิง” และค่านิยม “ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย” นั่นคือไม่ว่าผู้หญิงจะมีความสามารถมาเพียงใด ผู้หญิงจะอยู่สูงกว่าชายไม่ได้เพราะมีการจัดระดับสูงต่ำมาแต่กำเนิดระหว่างชายและหญิง ซึ่งผู้หญิงต้องทำตามผู้ชายเป็นข้างเท้าหลังทำตามหน้าที่ของตน เจียมตัวและไม่ก้าวท้าวอำนาจที่เป็นของชาย

ผู้หญิงต้องอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและทำตามหน้าที่และบทบาทตามเพศตนเองเท่านั้น

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าผู้ชายเหนือกว่าและเป็นฝ่ายควบคุมผู้หญิงทุกทาง เพราะผู้ชายอยู่ใกล้ชิดกับสังคมวัฒนธรรมใช้ชีวิตแบบที่มนุษย์ทั่วไปกระทำ เป็นเจ้าของวัฒนธรรมรวมถึงการได้รับสิทธิด้านการศึกษา เศรษฐกิจและการเมือง กีดกันผู้หญิงไม่ให้ได้สัมผัสกับสิ่งเหล่านี้ผู้หญิงจึงต้องใกล้ชิดกับธรรมชาติไม่ให้เข้ามายุ่งกับเรื่องการศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เช่น ต้องทำอาหาร ดูแลสุขภาพคนกิจ เรียนรู้เรื่องผักและสมุนไพร ที่สำคัญผู้หญิงที่ดีในละครล้วนมีจุดยืนร่วมกับธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ เช่น ฮันซังกุงมีจุดยืนร่วมกับความจริงใจต่ออุดมการณ์ที่จะปรนนิบัติรับใช้คนกินให้ได้รับความสุขและความพึงพอใจสูงสุดจากการกิน จึงก็มีจุดยืนร่วมกับธรรมชาติของการดูแลคนไข้ราวกับมารดาดูแลบุตรประคับประคองไม่ให้เจ็บไข้ได้ป่วย เป็นต้น การไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเข้าไปใกล้กับวัฒนธรรมของผู้ชายเช่น ไม่ให้มีสิทธิในการเรียนหนังสือ เช่น แม้จังกึมจะอยากเรียนหนังสือและใฝ่รู้ขนาดไหนก็ไม่สามารถเรียนได้ เพราะปาร์คเมียงยอบอกว่าเป็นผู้หญิงห้ามเรียนหากเรียนจะมีอันตรายถึงชีวิตในภายหลัง ยิ่งหนังสือธรรมะยังไม่สามารถเรียนได้เด็ดขาดเนื่องจากเป็นหนังสือชั้นสูง ดังบทสนทนาระหว่างจังกึมกับมินจุงโฮเมื่อจังกึมเข้าไปในห้องหนังสือครั้งแรก มินจุงโฮเสนอหนังสือธรรมะให้อ่าน ว่า

“จะเอาหนังสือธรรมะไปอ่านไหม”

“ข้าเป็นนางกำนัลเล็ก ๆ ไม่กล้าอ่านหนังสือธรรมะได้”

บทสนทนาระหว่างมินจุงโฮกับจังกึมแสดงให้เห็นว่าแม้ผู้ชายจะใกล้ชิดกับการเมืองและวัฒนธรรม ผู้หญิงมีจุดยืนร่วมกับธรรมชาติส่งผลให้เกิดประโยชน์และความสุขกับสังคมเช่นกัน ว่า

“มีคน ๆ หนึ่งบอกข้าว่า เวลาทำอาหารให้คิดถึงรอยยิ้มคนกินเข้าไว้ แค่นั้นก็มีความสุขมากแล้ว แม้จะเป็นความหวังเล็ก ๆ แต่ก็ได้หล่อเลี้ยงจิตใจ การฝึกยุทธ์เพื่อทำร้ายฝ่ายตรงข้ามมากที่สุด ในขณะที่การทำอาหารกลับมุ่งมั่นให้คนกิน

ได้รับความอับอาย สิ่งที่เขาทำคือสร้างความสุขให้คนอื่นฉะนั้นจึงขอให้มันใน
น้อย”

สรุปคือ บทบาทของชายและหญิงสะท้อนการแบ่งความใกล้ชิดระหว่างชนชาติ และ
วัฒนธรรมชัดเจน การมีจุดยืนร่วมกับชนชาติผู้หญิงจะสามารถสร้างวัฒนธรรมในส่วนที่เป็นภูมิ
ปัญญาของผู้หญิงได้และสร้างประโยชน์สุขกับส่วนรวมได้เช่นกัน สะท้อนการยกระดับคุณค่าของ
ผู้หญิงให้เท่าเทียมกับชายอีกรูปแบบหนึ่ง แต่ก็สอดคล้องกับค่านิยม “ชายสูงส่งและหญิงต่ำต้อย”
นั่นคือ ฟานั่นอ่านหนังสือธรรมะได้ พื้นดินนั้นไม่มีค่าพอจะอ่านหลักอันสูงส่งเพราะมีระดับชั้นที่
ต่ำต้อย ค่านิยม “กฏแห่งชายกับหญิง” คือภูมิปัญญาที่เกิดขึ้นผู้หญิงสร้างได้จากงานที่ทำ บทบาทที่
ได้รับเป็นส่วนใหญ่ นั่นเอง

ถูกขัดเกลากับสื่อหรือคำสอนที่หล่อหลอมความเป็นหญิง

จากการวิเคราะห์พบว่าในละครเรื่องนี้ปรากฏคำสอนหญิงอยู่ไม่มาก แต่ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับ
การวางตัวและการรักษาพรหมจรรย์ดังนิทานสอนหญิงสมัยที่จังกึมยังเด็ก เรื่องการหยดเลือดนก
ที่เชื่อว่าสามารถพิสูจน์พรหมจรรย์ เรื่องมีอยู่ว่า

“สมัยก่อนมีเทพธิดาองค์หนึ่งทำผิดกฎสวรรค์ไปหลงรักแม่ทัพคนหนึ่งเข้า จึงถูก
สวรรค์ลงโทษให้พูดไม่ได้แต่พูดตามคนอื่น วันหนึ่งนางฟ้าเห็นลูกน้องของ
แม่ทัพคนหนึ่งคิดจะฆ่านายตัวเอง แต่ขณะที่จะลงมือมีทหารคนหนึ่งมาเห็นเข้า
ลูกน้องจึงโกรธมากปรักปรำว่านางฟ้าให้ทำเขา นางฟ้าพูดไม่ได้เพราะถูกสาบ
เลยต้องพูดตามลูกน้องคนนั้น แม่ทัพได้ยินดังนั้นก็โกรธมากจึงเชือดคอนางฟ้า
ขาด นับจากนั้นวิญญาณของนางก็กลายเป็นนกแก้ว และสมัยก่อนราชสำนัก
เมืองจีนก็ใช้เลือดนกพิสูจน์พรหมจรรย์ของหญิงสาว หากเลือดนกหยดแล้วไหล
แสดงว่าไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ จะไม่มีสิทธิ์คัดเลือกเป็นนางกำนัล”

คำสอนเรื่องการวางตัวและยกระดับฐานะของตัวเอง ดังคำสอนของซังกูบอมรที่ว่า

“อักษรพวกนี้อ่านว่ายังไง”

“แปลว่าคนในวัง ผู้หญิงที่มียศศักดิ์ในวังหลวง”

“นี่คือชื่อเต็มของนางกำนัล นางกำนัลก็คือผู้หญิง มีขอบเขตความรับผิดชอบไปตามตำแหน่งของตัว ดังนั้นถ้าจะทำหน้าที่ให้ดีต้องรู้จักปฏิบัติตนเคร่งครัดทำสิ่งที่เหมาะสมกับตน เมื่อพบคนที่ฐานะสูงกว่าก็อย่าทำรุ่มร่ามให้เป็นที่ตำหนิ ส่วนกับคนที่ฐานะด้อยกว่าก็จงวางตัวให้น่าเกรงขาม เพราะพวกเจ้าเป็นเด็กที่คัดมาจากฐานะขุนนาง แตกต่างจากหมอหญิงที่คัดมาจากชนชั้นไพร่และทาส เวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นจึงต้องแสดงถึงฐานะและบารมีของพวกเจ้า”

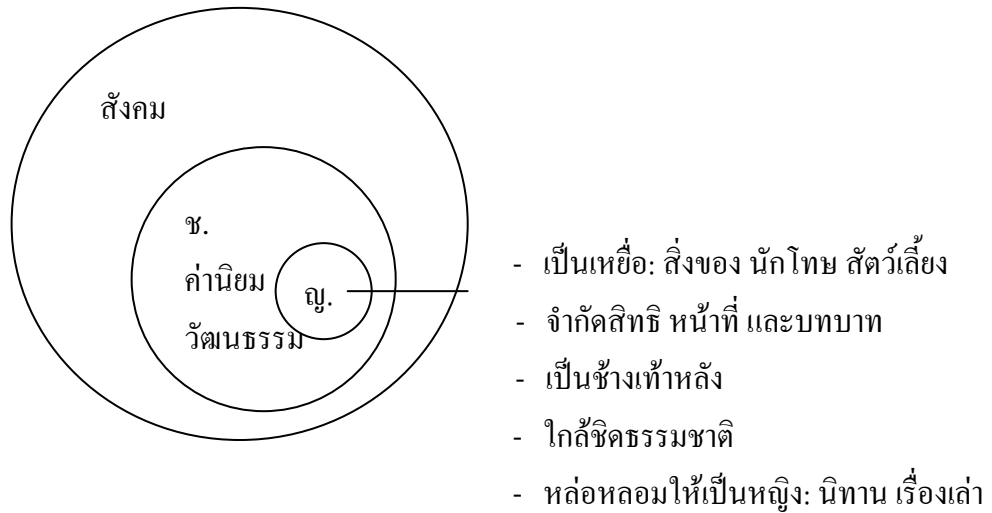
คำสอนเรื่องการรักษาพรหมจรรย์ยิ่งกว่าชีวิตเมื่อเป็นนางใน ยกเรื่องราวในอดีตของซังกงอาวุธโสขึ้นมาสอนว่า

“สมัยที่ข้ายังเป็นซังกงวัยสาว มีนางกำนัลคนหนึ่งระหว่างที่ต้อนรับทูตจากต้าหมิงในวังแทเพียงอยู่นั้น เกิดเคราะห์ร้ายถูกย้ายิฉินไม่มีใครช่วยเหลือ หลังจากนั้นนางก็ตั้งครรภ์แต่ไม่บอกใครจนใกล้กำหนดคลอดจึงจับได้ ข้อห้ามของนางกำนัลเข้มงวดยิ่งกว่ากฎในวัง แม้จะถูกทุดต่างเมืองก็ไม่อาจยกเว้นได้ และข้าต้องสังหารนางกำนัลคนนั้น แต่ว่าพอเห็นเด็กทารกที่นางคลอดมาข้าก็ไม่อาจลงมือได้ ด้วยเหตุนี้ข้าจึงแอบเลี้ยงนางไว้ในที่พักของข้า เด็กคนนี้นั้นปานนี้ยังไม่รู้ว่าข้าเป็นคนที่สังหารแม่ของตนเอง กลับคิดว่าข้าเป็นแม่แท้ ๆ ของนาง”

สรุปคือ คำสอนผู้หญิงที่พบประกอบด้วยนิทานเรื่องการรักษาพรหมจรรย์และการครองตนให้เป็นกุลสตรี ไม่ประพฤตินอกกริที่เน้นเป็นอย่างมาก คำนิยามกำหนดมาแล้วว่าผู้หญิงควรทำตัวอย่างไร มีข้อห้ามอะไรบ้างที่ผู้หญิงไม่ควรกระทำในสังคม สอดคล้องกับคำนิยาม “กฎแห่งชาย และหญิง” ว่าการแบ่งบทบาทมีมาแต่เกิดแล้ว ผู้หญิงจึงมีหน้าที่ต้องครองตนให้เหมาะสมทำงานในบทบาทตามเพศเท่านั้น นั่นคือ เป็นภรรยาที่ดี เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์ เก่งงานบ้านงานเรือนตามบรรทัดฐานสังคม

ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิเคราะห์ว่า ละครเรื่องแดงกิม (จอมนางแห่งวังหลวง) นำเสนอคำนิยามในสมัยราชวงศ์โซซอนซึ่งเป็นสมัยที่เกิดเรื่องราวในละคร มีแนวคิดสตรีนิยมสายอ่อนรากลอนโคลนที่ว่า ผู้หญิงเป็นเหยื่อ และถูกทำให้เป็นอื่น อีกทั้งยังถูกควบคุมโดยผู้ชายที่มีอำนาจเหนือผู้หญิงอย่างสมบูรณ์และอำนาจในสังคมอยู่ในมือของผู้ชายทั้งหมด สะท้อนให้เห็นปัญหาสังคมเกี่ยวกับผู้หญิงที่เกิดขึ้นจากการถูกลัทธิขงจื้อครอบงำอย่างเคร่งครัด ผู้หญิงถูกกดขี่อย่างไร้มนุษยธรรมทุกทาง มีการสะท้อนคำนิยามในลัทธิขงจื้อครบทั้ง 5 ข้อในละคร ประกอบด้วย คำนิยาม “ชายสูงส่งและหญิงด้อย

ต่ำ” ค่านิยม “กฎแห่งชายกับหญิง” ค่านิยม “ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย” และค่านิยม “จงรักภักดีต่อสามีผู้เดียว” และค่านิยม “ผู้หญิงถูกทอดทิ้งได้เสมอ โดยไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง” แผนภาพและตารางต่อไปนี้เป็น

รูปที่ 3.2.8 สรุปการวิเคราะห์โครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ในละครโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม”

นอกจากจะพบการสะท้อนภาพผู้หญิงที่ถูกกดขี่จากรากเหง้าหรือตั้งแต่เกิด ยังสะท้อนสังคมเกาหลีใต้ที่นับถือลัทธิขงจื้อ ส่งผลให้ผู้หญิงไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพตัวเองเนื่องจากไม่ได้รับการให้โอกาสทางสังคม และมีอุดมคติเกี่ยวกับชายหญิงว่าเปรียบเป็น ฟ้ากับดินมีหน้าที่ของตัวเอง คือ ปัจเจกทางครอบครัวมีส่วนต่อการขัดเกลาผู้หญิงให้สืบทอด “อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่” และปัจเจกทางบรรทัดฐานสังคมทำให้เกิด “โครงสร้างสังคมชายเป็นใหญ่” ซึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นเหตุให้ผู้หญิงตกอยู่ในสภาพที่เป็นรอง ดังตารางต่อไปนี้เป็น

แหล่งที่เกิดความแตกต่างในบทบาท	ความเป็นรองของผู้หญิงมาจาก	นำเสนอโครงสร้างระบบชายหญิง และค่านิยมชายเป็นใหญ่ในละคร	ค่านิยมลัทธิขงจื้อเกี่ยวกับชายและหญิง
ปัจจัยทางบรรทัดฐานสังคม	โครงสร้างสังคมชายเป็นใหญ่	1. ผู้หญิงกับค่านิยมการรักษาพรหมจรรย์ยิ่งกว่าชีวิต	- จงรักภักดีต่อสามีผู้เดียว
		2. ผู้หญิงกับการเป็นวัตถุสิ่งของ นักโทษ หรือสัตว์เลี้ยงของผู้ชาย	- กฎแห่งชายกับหญิง - ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย - จงรักภักดีต่อสามีผู้เดียว - ผู้หญิงถูกทอดทิ้งได้เสมอโดยที่ไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง
		3. ผู้หญิงไม่สามารถเลือกทางเดินชีวิตตัวเอง ได้	- กฎแห่งชายและหญิง - กฎชายสูงส่งและหญิงด้อยต่ำ
		4. ผู้หญิงต้องเป็นช่างเท้าหลังของผู้ชายเสมอ ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม	- กฎแห่งชายกับหญิง - ชายสูงส่งและชายด้อยต่ำ - ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย
		5. ผู้หญิงต้องอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและทำตามหน้าที่และบทบาทตามเพศตนเองเท่านั้น	- กฎแห่งชายกับหญิง - ชายสูงส่งและหญิงด้อยต่ำ
ปัจจัยทางครอบครัว	อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่	6. ถูกขัดเกลาคด้วยสื่อหรือคำสอนที่หล่อหลอมความเป็นหญิง	- กฎแห่งชายและหญิง

ตารางที่ 3.2.1 สรุปลักษณะที่สะท้อนการกดขี่ผู้หญิงสมัยราชวงศ์โชซอนในละครเรื่องแดจังกึม

3.2 วิเคราะห์กระบวนการเข้าไปสันคลอนระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีใต้

3.2.1 ผู้หญิงกับการเมือง และเศรษฐกิจ

ที่ผ่านมาการเมืองเกาหลีใต้มีแต่การแย่งชิงอำนาจและสงครามภายในประเทศ ญูกรุกรานจากต่างชาติ เช่น จีน ญี่ปุ่น ปัจจุบันมีการแสวงหาความเท่าเทียมทางเสรีภาพ และสิทธิขั้นพื้นฐานมาตลอดจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 10 ฉบับนับจาก ค.ศ. 1948-1987 รัฐธรรมนูญของเกาหลีใต้ฉบับปัจจุบันประกอบด้วยคำกล่าวนำมาตรการต่าง ๆ ทั้งหมด 130 มาตราโดยแยกออกเป็น 10 บท และมีภาคผนวก 6 บท รัฐธรรมนูญฉบับนี้ชี้ชัดว่าสาธารณรัฐเกาหลีใต้เป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยของปวงชน ซึ่งมีสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานเท่าเทียมกันทุกคน สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานได้แก่ความเท่าเทียมตามกฎหมายโดยจะไม่มีแบ่งแยกเพศ ศาสนา และสถานภาพทางสังคม รวมถึงมีการเพิ่มกรรมสิทธิ์การดำเนินการสตรี (Presidential Commission on Women's Affair) อีกด้วย

ผู้หญิงกับบทบาททางการเมือง

ในทางทฤษฎีผู้หญิงเกาหลีมีสิทธิเสรีภาพทางการเมืองเช่นเดียวกับผู้ชายแต่ในทางปฏิบัติ มีผู้หญิงเฉลี่ยเพียงร้อยละ 2.2 ที่ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนในการเลือกตั้งทั่วไป นับตั้งแต่ครั้งที่ 1-15 (ค.ศ. 1948-1998) ทั้ง ๆ ที่มีจำนวน ส.ส. ทั้งสิ้น 3,532 คน ดังนั้น เมื่อเทียบกับประเทศอื่นแล้ว ส.ส.หญิงเกาหลีมีจำนวนน้อยที่สุดในปี 1997 ส.ส. หญิงเกาหลีมีเพียงร้อยละ 3.7 ในขณะที่จีนมีร้อยละ 21.8 ฟิลิปปินส์ร้อยละ 12.9 ญี่ปุ่นร้อยละ 8.9 สิงคโปร์ร้อยละ 4.8 จำนวนผู้แทนสตรีในสภาส่วนท้องถิ่นก็เป็นเช่นเดียวกันที่มีเพียงร้อยละ 5.9 ในปี ค.ศ. 1998 อีกทั้งมีสัดส่วนน้อยมากในการเข้าเป็นสมาชิกในคณะกรรมการต่าง ๆ ในสภาท้องถิ่น ผู้หญิงมีจำนวนสมาชิกในรัฐสภาและสภาท้องถิ่นน้อย สังคมจึงไม่รับรู้เรื่องราวและความต้องการของผู้หญิงได้ชัด ส่งผลให้การกำหนดนโยบายสังคมเกี่ยวกับสตรีเป็นไปด้วยความยากลำบาก ขาดเสียงสนับสนุนจากเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ที่เป็นชาย (เช่นเดียวกับเหตุการณ์ที่แม้ว่าจังกิมจะได้รับแต่งตั้งให้มีตำแหน่งแพทย์หญิงรักษาพระองค์แต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากเหล่าขุนนางผู้ชาย) หากจะมองภาพการดำรงตำแหน่งในทางราชการซึ่งเป็นองค์กรที่นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ สภาพก็ไม่ต่างกัน กล่าวคือ ในปี 1997 มีผู้หญิงที่เป็นข้าราชการร้อยละ 28.7 (265,162 คน) จากจำนวนข้าราชการทั้งสิ้น 923,714 คน ในจำนวนนี้ผู้หญิงที่ดำรงตำแหน่งในระดับสูงสุด (ระดับที่ 1-3) มีเพียงร้อยละ 0.1 (14 คน) ระดับ 4 ร้อยละ 0.5 ระดับ 5 ร้อยละ 1.8 ส่วนที่เหลือเป็นข้าราชการระดับ 6 ต่ำสุดถึงร้อยละ 97.6

นักบรรณคดีเรียกเรื่องสิทธิสตรีย่ำว่าสถานการณ์เช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า “อุดมการณ์การแบ่งงานทางเพศ ผู้ชายทำงานนอกบ้าน/ในสังคม ส่วนผู้หญิงทำงานในบ้านนั้นยังคงเป็นอยู่ต่อไปในเกาหลี” ดังนั้นจึงต้องมีการบรรณคดีให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคน เพื่อให้บทบาทของผู้หญิงมีความเสมอภาคเท่าเทียมกับผู้ชาย และสามารถสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองมากยิ่งขึ้น เมื่อวิเคราะห์ตามแนวคิดสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนของ ซีมอน เดอร์ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) ผู้หญิงควรรวมตัวกันเป็นปีกแผ่นเพื่อเรียกร้องสิทธิมนุษยชน สถานภาพ และบทบาทของผู้หญิงจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หากไม่เปลี่ยนแปลงค่านิยมทางสังคมให้ผู้หญิง และผู้ชายมีโอกาสทำกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเสมอภาคกัน ต้องเปลี่ยนที่โครงสร้างสังคมครอบครัว โดยที่ผู้หญิงควรต้องออกมาทำงานนอกบ้าน เพราะถือเป็นเงื่อนไขแรกของการที่จะทำให้บุคคลเป็นอิสระทางเศรษฐกิจ และด้านอื่น ๆ ตามมา การมีงานทำและมีรายได้จะทำให้ผู้หญิงสามารถพึ่งพาตัวเองได้เลี้ยงดูลูกและรับผิดชอบชีวิตตัวเองได้ ดังที่เราจะเห็นว่าในละครเรื่องแดจังกึมจะไม่นำเสนอบทบาทนางกำนัลหรือนางในซึ่งเรียกว่า “ผู้หญิงของพระราชินี” ที่แสดงถึงเรื่องความรักความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เน้นการทำงานของผู้หญิงภายใต้หน้าที่รับผิดชอบของตนเอง ชื่อสัตย์กับอุดมการณ์ในการทำงาน คุณงามความดี คุณลักษณะที่มีคุณค่าของผู้หญิงเพื่อพัฒนาศักยภาพ ถึงจะมีบทบาทภรรยาในเรื่องก็นำเสนอระดับที่เท่าเทียมกับสามีหรือเหนือกว่า (ปาร์คเมียงฮยอ จังกึม ภรรยาคังดึกคู)

การขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนาง ฮัน เมียง-ซุก⁴⁷ ที่ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีที่จะต้องนำคณะบริหารประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้านี้ ไม่ต่างจากปรากฏการณ์เรื่องราวในละครเรื่อง “แดจังกึม” ที่แม้จะเป็นสมัยที่มีการถือวรรณะศักดินาและเหยียดสตรีเพศ แต่แดจังกึมก็มีตำแหน่งสูงกว่าหมอลวงชายหลายคน โดยอาศัยการพิสูจน์ตัวเองกับการต่อสู้อำนาจการเมืองและปัญหาคอร์รัปชันในราชสำนัก สะท้อนถึงการนำเสนอบทบาทของผู้หญิงเกาหลีร่วมสมัยที่เห็นภาพชัดเจน อีกทั้งยังมีการนำเสนอคุณสมบัติของผู้นำหญิงหลายคนนอกเหนือจากแดจังกึมอีกด้วยที่มีคุณสมบัติของผู้นำที่มีเป็นประชาธิปไตย และมีคุณธรรม คือ ฮันซังกุง และซองซังกุง ซึ่งมีคุณสมบัติที่ตรงข้ามกับแซซังกุง ซึ่งเป็นผู้นำที่มีอำนาจเผด็จการ และไม่ยึดหลักคุณธรรมในการปกครอง สะท้อนภาพผู้นำที่เป็นเผด็จกัที่เกาหลีหลายคนที่ผ่านมา ๆ มาทำให้ประชาชนเกาหลีเจ็บปวดกับระบอบ

⁴⁷ นางฮาน เมียง ซุก อดีตนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของเกาหลีได้วัย 63 ปี ให้สัมภาษณ์พร้อมกับประกาศอย่างเป็นทางการว่า เธอจะลงชิงเป็นตัวแทนของพรรคยูริซึ่งเป็นพรรครัฐบาล เพื่อชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีในศึกเลือกตั้งที่จะมีขึ้นในวันที่ 19 ธันวาคม 2550 นี้ พร้อมบอกว่า เธอจะเป็นประธานาธิบดีที่เป็นหนึ่งเดียวกับประชาชน รวมถึงจะมุ่งเน้นความพยายามไปที่การปฏิรูปการศึกษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นอกจากนี้เธอยังประกาศขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสองเกาหลีให้มากยิ่งขึ้นเพื่อเปิดโอกาสทางธุรกิจให้กับบริษัทของเกาหลีได้ แหล่งข้อมูลจาก <http://breakingnews.nationchannel.com/read.php?newsid=244373&lang=T>

ประชาธิปไตยเผด็จการ⁴⁸ในอดีตที่เคยทำให้เกิดการเดินขบวนประท้วงอยู่บ่อยครั้ง นอกจากนั้นยังนำเสนอคุณสมบัติของฮ่องเต้⁴⁹ และชังกงสูงสุดฝ่ายดีในลักษณะที่คล้ายกัน สนับสนุนการสร้างสมดุล กระดับผู้นำสตรีและการยอมรับในความสามารถของผู้หญิงผ่านการมองเห็นคุณค่าในตัวบุคคล และแต่งตั้งผู้หญิงที่มีความสามารถ และเหมาะสมกับตำแหน่งทางการเมืองโดยไม่คำนึงถึงจารีตหรือวัฒนธรรมใด ๆ

จึงสรุปได้ว่า มีการนำเสนอบทบาทของผู้หญิงที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับผู้นำคุณลักษณะที่ดีของข้าราชการระดับสูงร่วมสมัย สะท้อนภาพเหตุการณ์ทางการเมือง เรียกร้องสิทธิสตรีเกาหลีได้เสนอให้เปลี่ยนทัศนคติต่อผู้หญิงเสียใหม่ และให้โอกาสผู้หญิงได้ทำงานทุกอย่างในหน้าที่ที่ผู้ชายเคยเป็นเจ้าของเพื่อชาติจะได้พัฒนาเร็วตามนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของเกาหลีได้นั้นเอง แต่อย่างไรก็ตามเกาหลีใต้ก็ไม่ได้เน้นลักษณะผู้นำหญิง หรือกล่าวว่าผู้หญิงจะเป็นผู้นำได้ดีกว่าชายเพียงเท่านั้นแต่ยังกล่าวถึงผู้นำชายที่มีคุณสมบัติที่ดีเช่นกัน เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเพศและเกิดความสงบสุขที่ยั่งยืน

จากคุณลักษณะของฮ่องเต้ เป็นผู้นำที่ทรงคุณธรรมและเป็นผู้นำในอุดมคติ ตรงกับลักษณะของชองชังกงและฮันชังกง ทั้ง 3 คนมีคุณสมบัติของผู้นำที่ตรงกับลักษณะผู้นำตามทฤษฎีตาข่ายการบริหาร (Managerial Grid) ของ เบลค และมิวตัน (Black and Mouton, มุกดา และชนิษฐา, 2544: 186-189) ที่เป็นผู้นำในแบบที่ดีที่สุดคือผู้นำแบบ 9, 9 ผู้นำที่ยอดเยี่ยมคือสนใจต่อคน และสนใจต่อผลงานสูงเท่ากันจึงไม่จำเป็นต้องหาทางประนีประนอมใด ๆ การบริหารงานของผู้นำแบบนี้ คือ “งานก็คือคน คนก็คืองาน” จะใช้ความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มมากำหนดสถานการณ์และกลวิธีในการปฏิบัติงาน จุดประสงค์การทำงานของผู้นำแบบนี้อยู่ที่พยายามปรับปรุงสภาวะการณ์แวดล้อมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ผลงานที่ดีจะมีขวัญดี หลักการทำงานจะคำนึงถึงคนงานว่าเป็นส่วนหนึ่งของงาน ต้องเข้าใจว่าจะทำอะไรให้เป็นหมายขององค์กรสำเร็จสอดคล้องกับเป้าหมายของตน และจัดการอย่างไรในการพัฒนาสวัสดิการของตนโดยผ่านองค์กรหรือกล่าวได้ว่า ในการทำผลงานให้ดีจะต้องคำนึงถึงความต้องการพื้นฐานของแต่ละบุคคลด้วย และจากการสนใจต่อคนและสนใจต่อผลงานอย่างมากก็จะสนองความต้องการนี้ได้ ดังคำกล่าวของฮ่องเต้ ขุนนาง และมินจุงโฮ เรื่องการให้จังกิมขึ้นสู่ตำแหน่งหมอรัชยาพระองค์ว่า

⁴⁸ ตำแหน่งหมอประจำตัวฮ่องเต้ เทียบเท่าขุนนางชั้น 3 เป็นตำแหน่งใหม่ที่พระเจ้าจุงจงเพิ่มขึ้นหมอลหวงประจำฮ่องเต้ในที่นี้คือ ประทานราชทินนามนำหน้าว่า “แด” ให้แก่จังกิมขึ้นตรงต่อพระราชผู้เดียว

⁴⁹ ระบบประชาธิปไตยเผด็จการ เป็นระบบที่มีใจประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าจะมีการเลือกตั้งและคล้ายว่าอำนาจทางการเมืองนั้นประชาชนจะมีส่วนร่วม แต่ในทางปฏิบัติ รัฐบาลและผู้นำยังใช้อำนาจเผด็จการอยู่

“เมื่อเราเป็นเมืองที่มีการแบ่งชนชั้นวรรณะนางเป็นหญิงจะรักษาพระองค์ได้อย่างไร” เมื่อขุนนางพูดโต้แย้งฮองเต้จึงกล่าวกลางที่ประชุมว่า

“ผลจากการที่นางสามารถหาสาเหตุโรคระบาด รักษาเชื้อพระวงศ์ รักษาข้า ควรเชื่อใจให้ดูแล อีกทั้งยังมีคุณสมบัติบางอย่างที่ขุนนางไม่มี ทำไมข้าถึงจะแต่งตั้งนางไม่ได้... ข้าขอฝากสุขภาพไว้ในกำมือเจ้า เจ้าต้องรับหน้าที่นี้”

มินจุงโฮเสนอความคิดเห็นกับฮองเต้เรื่องการแต่งตั้งจิงกิมเป็นหมอรักษาพระองค์ว่า “สำหรับฝ่าบาทความสำคัญอยู่ที่คำว่าคนอันดับแรก เลือกคนที่มีความสามารถเหมาะสมไม่ใช่คนเก่งแล้วจะเอาไปอยู่ไหนก็ได้ หมอหญิงจิงกิม เมื่อชาวบ้านป่วยก็รู้คนแรก ยืนหยัดต่อสู้เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม ดังนั้นไม่มีข้อไหนที่นางจะรักษาพระองค์ไม่ได้ ที่สำคัญคือควรแยกให้ออกว่าใครควรอยู่ใกล้ชิดและใครไม่ควรอยู่”

ผู้นำหญิงและผู้นำชายมีคุณลักษณะส่วนบุคคลและคุณลักษณะการปฏิบัติงานที่ดี ปกครองลูกน้องตามขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างเท่าเทียมกัน เน้นความยุติธรรมและเมตตาธรรม เห็นกับประชาชนและผู้ใต้ปกครอง ประกอบด้วย ฮันซังกุง ซองซังกุง และฮองเต้ นั่นคือเมื่อผู้หญิงมีความสามารถและคุณสมบัติเป็นผู้นำได้ทำชาย ผู้นำชายจะเป็นผู้นำที่ดีหากมีคุณลักษณะที่ยืดหยุ่นระหว่างชายและหญิงด้วยเช่นกัน ดังการตัดสินใจของฮองเต้ต่อมินจุงโฮว่า

“อดีตขุนนางตุลาการ ท่านปาร์คโซฮู เขียนฎีกาบอกว่ารองผู้ตรวจไปหาหา ย้อนไปหาหมู่บ้านที่ถูกปิด อีกทั้งสืบรู้ต้นตอการเกิดโรค เป็นความจริงรีเปล่า”

“เป็นความจริงเพคะ แต่ก่อนหน้านั้นเขาขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาอีกทั้งไม่รายงานผู้ใหญ่ อีกทั้งผิดวินัยอย่างร้ายแรงจำต้องลงโทษพะยะคะ”

“เขาขัดคำสั่งไม่รายงานตามขั้นตอนก็เถอะแต่ยังไงก็มีความดีความชอบที่ช่วยชาวบ้านพอกกลับมาแล้วจะให้พักงานได้ยังไง ท่านชะแสวงเรื่องนี้ไม่ถูกเลยนะ”

“ขอได้ทรงโปรดคนคนนี้ขัดคำสั่งผู้ใหญ่ถ้าไม่ลงโทษเป็นเยี่ยงอย่างอีกหน่อยมีเหตุการณ์ซับซ้อนเราจะควบคุมลูกน้องไม่ได้พะยะคะ”

“ควบคุมลูกน้องสำคัญกว่าชีวิตชาวบ้านรีไร้ ตอนนี้เขาก็อยู่ที่หมู่บ้านนั้นวังเด้นหาข่าวให้ชาวบ้านกินทุกคนซาบซึ้งในความดีของเขามาก เพราะหมออื่นไม่มีปัญญาหาต้นตอถึงได้รวบรัดปิดหมู่บ้านชะอย่างนั้นแค่นี้ก็ถือว่าผิดต่อชาวบ้าน

มากแล้วกับขุนนางที่ทุ่มเทช่วยเหลือราษฎรแทนที่จะปูนบำเหน็จความชอบ กลับไปลงโทษเขาอีกมีอย่างไหนกัน”

“แต่ว่าฝ่าบาทไม่ทราบเหตุผลกลใดทำให้เขาละทิ้งหน้าที่เข้าไปในหมู่บ้านโดย พละการโดยไม่ไปดูหมู่บ้านอื่นเพื่อช่วยชาวบ้านที่ป่วยเช่นกันพะยะคะ”

“เขาต้องช่วยหมอหญิงสืบหาต้นตอของโรคก่อนสำหรับชาวบ้านแล้วอะไรจะ สำคัญมากกว่านี้อีกให้เขามาพบข้าเดี๋ยวนี”

สรุปคือ ผู้นำหญิงในห้องเครื่อง⁵⁰ ถูกนำเสนอโดยนำปรัชญาทางการเมืองของขงจื้อและผู้นำ ชายในการปกครองระดับประเทศให้ปรากฏในตัวผู้หญิง นำเสนอตัวละครหญิงตามทฤษฎีการเมือง ปกครองลูกน้องโดยธรรมทั้งคู่มิคุณสมบัติเหมาะสมพอกัน (ของซ่งกุง ฮันซ่งกุง ฮ่งเต้) เทียบได้กับ ผู้นำระดับสุด (ของซ่งกุง ฮันซ่งกุง) และผู้บริหารระดับสูงหรือผู้ใกล้ชิด (จังกิม) ที่ดีและมีคุณสมบัติ ผู้นำที่มีความสามารถและคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่ง สะท้อนความเท่าเทียมทางเพศด้าน คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้หญิงและผู้ชายว่า ในการปกครองลูกน้องที่ต้องสร้างสมดุลยึดหยุ่นใน ละครเป็นการนำเสนอเรื่องราวในสมัยราชวงศ์โซซอน แต่มีการนำเสนอปรัชญาการเมืองและทฤษฎี ทางการเมืองของขงจื้ออยู่

ผู้วิจัยพบว่าตัวละครที่เป็นผู้นำ ของซ่งกุง ฮันซ่งกุง และจังกิม แม้จะมีคุณสมบัติของผู้นำ สมัยใหม่แต่แฝงตัวละครเหล่านี้ถูกสร้างให้ทำงาน โดยอาศัยปรัชญาทางการเมืองของขงจื้อแฝงอยู่ ครบทุกหลักการคือ อย่างแรกคือ จุดเด่นของเรื่องที่ทำให้ตัวละครฝ่ายดีเอาชนะฝ่ายไม่ดีได้ตลอดคือ การทำงานอย่างมีอุดมการณ์ของเป็นแม่ครัวที่ดี จะอาศัยความเก่งเพียงอย่างเดียวไม่ได้ เช่น ตอน ที่ฮันซ่งกุงไม่ยอมทำอาหารที่จะก่อให้เกิดโทษกับคนกินเด็ดขาดแม้ตัวจะตาย จังกิมไม่ยอมใช้ ความรู้ล้างแค้นฮันซ่งกุงแม้จะมีโอกาส ของซ่งกุงไม่ยอมมอบตำแหน่งให้กับผู้ที่หวังอำนาจภายหลัง เด็ดขาดจึงต้องจัดการแข่งขันหลักการที่ว่านี้ของขงจื้อคือ นักการเมืองที่ดีต้องซื่อสัตย์มั่นคงต่ออุดม คติผู้นั้นจึงเป็นคนมีสติปัญญาความรอบรู้ในเหตุการณ์ ผู้ที่จะวางจิตของตนให้ชอบธรรมได้จำเป็นต้องมี ความซื่อสัตย์มั่นคงในอุดมคติของตนเองเสียก่อน อีกประการคือ ผู้ที่สมบูรณ์ด้วยความชอบธรรม ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่อบรมคนแล้วจึงจะปกครองครอบครัว บ้านเมือง ประเทศชาติได้ดังเช่น ของซ่ง กุงนั้นมีความรอบรู้เรื่องประวัติของอาหารจนฮ่งเต้ต้องถามหาอยู่บ่อยครั้งเมื่อไม่เห็นหน้า เพื่อให้ มาพูดถึงเรื่องอาหารให้ฟัง ครองตนเป็นผู้ที่มีความรู้และคุณธรรมในการปกครองเคารพกฎกติกาตั้ง ตอนที่ยังจังกิมทำเป็งหมี่หายแม้จังกิมจะทำอาหารได้อร่อยแต่ของซ่งกุงตอบพระพันปีว่า จังกิมทำผิด กติกา และตอนที่ค้นเจอสมุดของซ่งกุงสูงสุดในห้องแซซ่งกุงกลับไม่กล่าวว่า แต่ถามให้ฮันซ่งกุงซึ่งเป็น คู่แข่งในการแข่งขันเลือกว่าจะอ่านหรือไม่ เป็นแบบอย่างให้กับผู้ได้ปกครองฝ่ายดีที่มีคุณธรรม

⁵⁰ ห้องเครื่อง หรือห้องครัว ภาษาเกาหลีเรียก “ชูรากัน”

ให้ใช้เป็นหลักในการปกครองสืบต่อไป อันชังกงเป็นผู้ที่ฝึกฝนตัวเองอยู่ในความชอบธรรมแม้จะเจอเหตุการณ์ชั่วร้ายเพียงใด เช่น ตอนที่ไล่จิงก็มไปเป็นคนดูแลชังกงพี่เลี้ยงของชังกงถามว่านางทำเกินไปหรือไม่อันชังกงกล่าวว่าหากจิงก็มยังอยู่ก็จะพลิกแพลงความคิดไปเรื่อย ๆ จนลืมหัวใจในการทำอาหารไปจึงทำโทษให้หลายจำ อีกทั้งเมื่อไม่มีใครยอมรับให้ดำรงตำแหน่งชังกงสูงสุดนางไม่ท้อแท้และย่อท้อแต่ก็ไปขอพิสูจน์ตนเองกับพระพันปีอีกครั้ง คราวนี้อันชังกงใช้ความสามารถที่มีและความละเอียดรอบคอบ จริงใจกับคนกิน หุงข้าวให้ตรงกับความชอบและความพึงพอใจของคนกินเป็นหลักจึงทำให้ชนะ อุดมการณ์ที่จะไม่ใช้ความรู้ทำร้ายใครทำให้จิงก็มถึงและไม่ยอมใช้ความรู้ทำร้ายผู้อื่น ซึ่งถือเป็นผู้นำเป็นแบบอย่างให้กับคนรุ่นหลังทำคุณงามความดีต่อไปอีกด้วย อีกทั้งปรัชญาของจื้อเน้นการพัฒนาตนก่อนที่จะพัฒนาผู้อื่นทำให้ของชังกง อันชังกง และจิงก็มก่อนที่จะเป็นแบบอย่างให้ผู้อื่นล้วนผ่านการครองตนเองให้สงบสุข มีจิตที่เข้มแข็งไม่เผลอไปตามอารมณ์ส่วนตัว นั่นคือตั้งจิตมั่นในสิ่งที่ชอบธรรมเป็นที่หนึ่ง เช่นของชังกงสั่งสอนอันชังกงก่อนลาจากตำแหน่งว่าต้องรู้จักการให้อภัยและเมตตาต่อเพื่อนร่วมงานและผู้อยู่ใต้ปกครองให้มาก เพราะคนในวังเป็นคนที่น่าสงสารและวังหลวงนั้นว่าแห้วผู้คนจึงแสวงหาอำนาจแทน และหลงระเรีงอยู่กับมันทำให้อันชังกงใช้อุดมการณ์นี้ในการปกครองตลอดมา จิงก็มเมื่อค้นคว้าสิ่งใดก็จดไว้ครั้นเมื่อมินชังกงเข้ามาหาว่าได้เป็นชังกงสูงสุดจิงก็มกล่าวว่าตำแหน่งสมควรเป็นของนางแล้ว เหตุที่จิงก็มกล่าวได้เพราะยึดหลักการดำเนินชีวิตและการทำงานตามแบบอย่างของอันชังกงเสมอมาและให้ตำราอาหารที่เคยจดบันทึกไว้ให้กับมินชังกงสืบสานอุดมการณ์ปกครองที่ดีต่อไป

ในเรื่องนี้มีการนำเสนอข้าราชการที่คอร์รัปชัน โกงกินบ้านเมืองและได้รับผลลัพธ์ที่ไม่ดีที่จะไม่สามารถเอาชนะผู้นำหญิงที่ดีและซื่อสัตย์ในอุดมการณ์พร้อมทั้งฝึกฝนตนอยู่ตลอดเวลาได้ และข้าราชการที่แย่งที่จะสร้างความหายนะให้กับประเทศตามแนวคิดของขงจื้อคือ แชชังกง แชพันซูลได้เท้ากู ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับผู้ที่หมั่นฝนฝนตนทำความดี และมีอุดมการณ์ คุณลักษณะของนักการเมืองที่ไม่ดีคือ ไม่อบรมตนให้มีคุณธรรมความดี ไม่แสวงหาวิชาการความรู้ เห็นว่าสิ่งใดดีแต่ไม่ยอมทำในสิ่งที่ดีนั้น ไม่ละความหลงผิด และทิวี่มานะรวมถึงไม่ยอมปรับปรุงตนเสียใหม่ ให้คำสัญญากับผู้ใดแล้วไม่ยอมทำตาม (ประสาร และสุรพันธ์, 2532: 96) เช่น แชชังกงไม่คิดว่าการทำดีและฝึกฝนตนให้มีความรู้นั้นจะสามารถทำให้ตนเอง และวงศ์ตระกูลได้เป็นชังกงสูงสุดได้นอกจากการทำลายคู่แข่ง และใช้เล่ห์เหลี่ยมแย่งชิงอำนาจมาโดยไม่ชอบธรรม แม้รู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีเช่น ก็มของกล่าวว่าไม่จำเป็นต้องเอาชนะไปไว้ในห้องนางก็สามารถเป็นชังกงสูงสุดได้ แต่แม้แชชังกงจะรู้ว่าไม่ควรให้ก็มของทำ เพราะนางไม่เต็มใจทำแต่ก็ยังบังคับและมั่นใจว่าอีกไม่นานก็มของก็ต้องกลับมาทำอยู่ดี ไม่ยอมลดละความพยายามเมื่ออันชังกงได้ครองตำแหน่งชังกงสูงสุด ไม่ปรับปรุงตนใหม่เมื่อจิงก็มขู่ว่ามีจดหมายของหมอใหญ่ ในการที่จะเปิดโปงความชั่วร้ายในอดีตที่แช

ซังกุงทำไว้ และแม้จะถูกจับได้ว่าทำผิดจริงจนตายแซซังกุงก็ไม่ยอมรับว่าตัวเองผิด คิดเพียงแต่ว่าตนเพียงทำหน้าที่ของสมาชิกของวงศ์ตระกูลอย่างดีที่สุดแล้วเท่านั้น เป็นต้น

สรุปคือ ทักษะเกี่ยวกับบทบาทผู้นำหญิงยังยึดหลักปรัชญาการเมืองของขงจื้อในการทำงานที่เคยเป็นของผู้ชายนำมาสวมทับในตัวละครผู้นำหญิง แม้จะคงค่านิยมเดิมที่มีคุณค่าต่อการปกครองและพัฒนาประเทศด้วยหลักเมตตาธรรมไว้เน้นศีลธรรมในการทำงานที่สามารถประยุกต์ใช้ได้ แต่เปลี่ยนทักษะใหม่หมดว่า ไม่ใช่แค่ผู้ชายเท่านั้นที่จะใช้และเป็นผู้นำในอุดมคติตามปรัชญาขงจื้อได้ ผู้นำหญิงก็ทำได้เท่าเทียมชาย สร้างคุณประโยชน์มากมายแก่ประเทศชาติ เหล่านี้ถือเป็นการล้มล้างบทบาททางเพศรวมถึงอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ลง และเรียกร้องให้เกิดการยอมรับในค่านิยมที่เท่าเทียมกัน ระหว่างชายและหญิง ดังที่ เคท มิลเลต (Kate Millet, อ้างถึงใน วารุณี, 2545: 90) นักสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนกล่าวว่า การที่ผู้ชายเป็นใหญ่ไม่ได้อยู่ที่ความแข็งแรงทางสรีระแต่อยู่ที่การยอมรับระบบค่านิยมความแตกต่างระหว่างเพศ ดังนั้นหนทางที่จะปลดปล่อยผู้หญิงจากการถูกกดขี่ก็คือ ล้มล้างระบบชายเป็นใหญ่โดยปฏิวัติทางเพศใหม่ทั้งหมด นำความสัมพันธแบบใหม่ที่ไม่มียุทธศาสตร์ทางเพศมาเป็นเครื่องแบ่งแยก อีกทั้งเป็นไปตามทฤษฎีของ ซีมอน เดอร์ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir, 1908-1986, อ้างถึงใน ลักษณะวิถี, 2544: 27-33) ที่กล่าวว่า ผู้หญิงต้องทำงานนอกบ้าน ยืนหยัดในความมีอิสระในการกำหนดเอกลักษณ์รวมถึงการให้ความหมายแก่ตนเอง เปลี่ยนแปลงตัวเองจากสภาพที่เป็นเพียงวัตถุให้กลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ นำเสนอทักษะว่าไม่ว่าหญิงหรือผู้ชายย่อมเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ในการสืบทอดอุดมการณ์การเมืองที่ดีของผู้ปกครองไป

ผู้หญิงกับบทบาททางเศรษฐกิจ

ดำรงศ์ ฐานดี (2546) อาจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาและหัวหน้าศูนย์เกาหลีสตรีศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ศึกษาและสำรวจสถานภาพของผู้หญิงเกาหลีรวมถึงสังคมและวัฒนธรรมของระบบชายหญิงที่เปลี่ยนจากเดิมในปัจจุบันได้ผลสรุปว่า เมื่อเกาหลีประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่งในปี ค.ศ. 1962 ประชากรต่างพากันเข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และจริงจังโดยมุ่งหวังให้ประเทศชาติกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมได้สำเร็จสู่การมุ่งพัฒนาบุคลากรเพื่อพัฒนาประเทศชาติ จากนั้นสังคมเกาหลีมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทุก ๆ ด้านในช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1960-1990 ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรม การศึกษา การเคลื่อนไหวทางสังคมวัฒนธรรม กฎหมายและการเมืองความเป็นอยู่ในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง

ทัศนคติของสังคมที่ยังคงยึดมั่นในความไม่เท่าเทียมกัน และแบ่งงานกันระหว่างเพศ ผู้หญิงยังถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ทางสังคมยังได้รับความรันทดถึงความไม่เท่าเทียม

ในสถานที่ทำงาน ครอบครัว และความสัมพันธ์กับผู้ชาย สถานการณ์ในยุคใหม่ได้เอื้ออำนวยให้ผู้หญิงเกาหลีหันกลับมามองดูสถานภาพของตนในสังคม ต่างเห็นพ้องกันว่า สิทธิและเสรีภาพควรจะเปิดกว้างขึ้นในสังคมปัจจุบัน ดังนั้นการลุกขึ้นมาเรียกร้องต่อสังคมจึงเป็นสิ่งสะท้อนความรู้สึกที่แท้จริงและภาพลักษณ์ของผู้หญิงสมัยใหม่ของเกาหลี

คำรงค์ ฐานดี (2546) ยกประเด็นจากข้อเขียนของนักต่อสู้สิทธิสตรีเกาหลีโดยเฉพาะจากบทความของของศาสตราจารย์ซิม ชังฮี ภาควิชาสังคมวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮานยาง ซึ่งตีพิมพ์เมื่อต้นปี ค.ศ. 2000 อาจารย์ซิมเป็นหนึ่งในนักวิชาการที่ศึกษาค้นคว้าเรื่องผู้หญิงเกาหลีมานาน มีผลงานมากมาย การเข้ามีส่วนร่วมของผู้หญิงในกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมในกระบวนการกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรม การจ้างงานทั้งชายและหญิงขยายตัวอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะการจ้างงานในกลุ่มผู้หญิงตั้งข้อมูลที่ว่า ค.ศ. 1960 ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการทำงานเชิงเศรษฐกิจร้อยละ 26.8 เพิ่มขึ้นร้อยละ 41.9 ใน ค.ศ. 1985 และเป็นร้อยละ 49.5 ใน ค.ศ. 1997 ในขณะที่ผู้ชายทำร้อยละ 73.5 ใน ค.ศ. 1960 ร้อยละ 72.3 ใน ค.ศ. 1985 และเพิ่มเป็นร้อยละ 75.6 ใน ค.ศ. 1977 (ส่วนในปี ค.ศ. 1998 ทั้งสองเพศมีอัตราการจ้างงานลดลงเล็กน้อย อันเป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ) จะเห็นได้ว่าอัตราการเข้าทำงานของผู้หญิงเกาหลีมีสูงกว่าญี่ปุ่น (42.5%) เล็กน้อย แต่ต่ำกว่าสิงคโปร์ (51.5%) สหรัฐฯ (59.2%) สวีเดน (75.6%) และเดนมาร์ก (72.3%) อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะอาชีพของผู้หญิงเกาหลีทำอยู่จะเห็นได้ว่า อัตราคนที่ทำงานในระดับผู้จัดการ/ข้าราชการระดับสูงมีจำนวนต่ำสุดเมื่อเทียบกับกรณีของประเทศอื่น ดังข้อมูลต่อไปนี้ คือ ผู้หญิงเกาหลีทำงานในระดับผู้จัดการ/ข้าราชการระดับสูงมีจำนวนน้อยมาก เมื่อเทียบกับกรณีของประเทศอื่น ๆ เช่น ญี่ปุ่น สหรัฐฯ สวีเดน และนอร์เวย์ แต่มีอัตราส่วนที่ทำงานในภาคบริการ ขายของ เกษตร/ป่าไม้/ประมง คนงาน/งานไร้ฝีมือสูงกว่า ในภาคอุตสาหกรรมผู้หญิงส่วนใหญ่ทำงานบริการ ขายส่ง และขายสินค้าอุปโภคบริโภค ในขณะที่ทำงานด้านการผลิตเพียงร้อยละ 16.6 นอกนั้นจะทำงานในอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง จำแนกตามขนาดอุตสาหกรรม ข้อมูลปี ค.ศ. 1997 ชี้ว่าผู้หญิงร้อยละ 9.7 ทำงานในบริษัทที่มีลูกจ้าง 1,000 คน หรือมากกว่า ร้อยละ 13.5 ทำในโรงงานที่มีลูกจ้างระหว่าง 300-999 คน ร้อยละ 31 ทำในโรงงานที่มีลูกจ้างระหว่าง 50-299 คน และมีถึงร้อยละ 45.3 ทำงานในร้าน/โรงงานที่มีลูกจ้าง 5-49 คน สามสิบปีที่ผ่านมา ผู้หญิงได้รับค่าจ้างต่ำกว่าชายถึงร้อยละ 62 แม้ว่าผู้หญิงจะได้รับค่าจ้างสูงขึ้นเรื่อยมา แต่ค่าจ้างก็ยังต่ำกว่าชายร้อยละ 46.7 ในปัจจุบัน ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะทำงานน้อยชั่วโมงกว่าและไม่สามารถก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูง ๆ ได้ ทำให้มีรายได้ต่ำกว่าตลอดไป (ยกเว้นผู้ที่ทำงานราชการและเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ที่มีค่าจ้างแรงงานเท่ากัน) อนึ่ง เมื่อเทียบข้อมูลด้านตำแหน่งหน้าที่ในปี ค.ศ. 1997 อัตราส่วนผู้ชายที่ดำรงตำแหน่งระดับหัวหน้างานหรือผู้จัดการ (division chiefs) ร้อยละ 14.3 ส่วนผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งนี้หรือสูงกว่า มีเพียงร้อยละ 1.6

เท่านั้น ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า ผู้หญิงเกาหลีที่มีการยกระดับตัวเองขึ้นสู่ตำแหน่งข้าราชการ/ผู้จัดการระดับสูงมีน้อยมาก และได้ค่าแรงต่ำกว่าชายมากไม่สามารถขึ้นสู่ตำแหน่งสูงได้ ผู้หญิงที่มีตำแหน่งที่สูงกว่าชายนั้นยังมีน้อยมาก ส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง

ละครเรื่องนี้สะท้อนปรากฏการณ์การแข่งขันกันทำระหว่างชายหญิงชัดเจน (ไม่ว่าอย่างไรผู้ชายย่อมไม่พอใจหากมีผู้หญิงเข้ามาแย่งตำแหน่งในบทบาทของตน) เน้นว่าค่านิยมมีส่วนกับการกำหนดบทบาทและข้อห้ามของผู้หญิงทั้งหมด ข้าราชการระดับสูงในละครนำเสนอผู้นำหญิงในโลกของผู้หญิงเท่านั้น ซึ่งการขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดก็คือศึกษาหาความรู้ข้อดีเกี่ยวกับอุดมการณ์ และหมั่นฝึกฝนตน (ซังกุงสูงสุด ซังกุงปกครอง) การที่จะเข้าไปมีบทบาทเกี่ยวกับงานนอกบ้านที่เป็นของผู้ชาย (หมอ) และมีตำแหน่งที่เหนือกว่านั้นเป็นเรื่องยากเพราะที่เกิดการไม่ยอมรับนั้นเป็นเพราะเพศเพียงอย่างเดียว จึงต้องพิสูจน์ตัวเองให้เห็นว่าตนเองมีคุณสมบัติบางอย่างที่เหนือกว่าชาย ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ ไม่มีอยู่ในตัวผู้ชายส่วนใหญ่ถึงจะสามารถก้าวข้ามไปเป็นผู้นำในโลกของผู้ชายได้ ซึ่งมันยากมากกว่าที่ผู้ชายจะยอมรับ และก็คือการยกคุณค่าของมารดา (คุณแลคนไข้ขอทานเหมือนมารดาคุณแลบุตรอยู่เคียงข้างไม่ห่างกาย) ปลอบใจคนไข้ที่อยู่ในหมู่บ้านโรคระบาดให้กำลังใจไม่ห่างเช่นกัน (ไม่กลัวที่จะติดโรค ซึ่งการรักษาามีเพียงหมอหญิงที่อยู่รักษา) แม้ยาจะเหลือน้อยก็ไม่ทอดทิ้งยังวิ่งหายามาจนได้และให้มินจุงโฮช่วยอีกแรง คลุกคลีกับคนไข้ โอบอ้อมอารีเป็นคุณสมบัติของผู้หญิงที่ใกล้ชิดธรรมชาติและปัจจัยการดำรงชีวิตมากกว่าผู้ชาย จึงสรุปว่า แนวคิดเกี่ยวกับการยกระดับฐานะทางสังคมของผู้หญิงอยู่ที่การร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนาจากตัวเองก่อน รู้หน้าที่ของตัวเองและดึงเอาคุณค่าที่ตัวเองมีออกมาสร้างสรรค์ความรู้และคุณประโยชน์ให้เกิดขึ้น สร้างผลงานให้ประจักษ์ต่อสายตาว่าผู้หญิงทำได้ ดังแนวคิดนักสตรีนิยมสายวัฒนธรรมของ จูดิท อีแวนส์ (Judith Evans, อ้างถึงใน วารุณี, 2545: 15) เชื่อว่า วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดความแตกต่างระหว่างคนมากกว่าเพศยอมรับเรื่องความแตกต่างทางเพศ และพยายามเชิดชูความเป็นหญิง เมื่อผู้หญิงเข้าสู่การแข่งขันในโลกของผู้ชาย และประสบความสำเร็จ ผู้หญิงจะพบกับการถูกปฏิเสธจากสังคม และสูญเสียสภาพความเป็นหญิงจึงเสนอว่าคุณลักษณะและค่านิยมผู้ชายเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตที่โดดเด่นและยืนยาว ดังนั้นผู้หญิงจึงควรปฏิเสธตัวเองแบบความเป็นชายว่าเป็นอุดมคติของมนุษย์ทั้งหมด ยอมรับคุณลักษณะของผู้หญิงว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนา เสนอให้กลับมาરીฟื้นคุณค่ากันใหม่ เรียกร้องความเป็นหญิงที่ประเสริฐกว่า มองคุณลักษณะและคุณค่าของผู้หญิงดีกว่าชายแต่ทั้งหมดนั้นถูก “อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่” ลดทอนคุณค่าให้ด้อยลง

ฉะนั้นผู้หญิงต้องสร้างคุณค่าให้ตัวเองเสียใหม่ คุณค่าที่เคยกล่าวว่ายด้อยนั้นควรถูกนำมาเพิ่มคุณค่าให้เหนือว่า เช่น ความเอื้ออาทร ความเอาใจใส่ ความอ่อนโยน ไม่ก้าวร้าว อบอุ่น (การดูแลคนไข้ของจังกึม) มีความสามารถในการรวมกลุ่มได้ ความไม่กล้าแสดงออกของผู้หญิงอาจหมายถึง

ความมีสันติ (ไม่ได้แย่งคำคัดค้านของเหล่าขุนนางในการรับตำแหน่งหมอประจำตัวฮ่องเต้) ความอ่อนไหว หมายถึง ความอ่อนน้อมและการดูแลผู้อื่นได้ดี เป็นต้น ดังนั้นจึงควรนำคุณค่าความเป็นหญิงขึ้นมาแนะนำเสนอและให้คุณค่ากันเสียใหม่ (ความอ่อนไหวของแม่ต่ออาการป่วยของบุตรของขงทานเหมือนบุตรตนเอง ทำให้อาจารย์หมอและหมอล่วงทุกคนยอมรับโดยสัจดีพร้อมให้เหตุผลว่าไม่มีคุณสมบัติใดที่จิงก็ไม่มีในการเป็นหมอประจำตัวฮ่องเต้)

3.2.2 ผู้หญิงกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

รูปแบบและแบบแผนครอบครัวเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เกือบคล้ายกับประเทศทางตะวันตก มีแนวโน้มก้าวไปสู่การเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้นนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 เป็นต้นมา และขนาดของครอบครัวเล็กลงเรื่อยมา (คู่สามีภรรยาทั้งหมด 3 คู่ล้วนแนะนำเสนอครอบครัวเดี่ยวที่มีลูกผู้หญิงและชาย ไม่มีการแบ่งแยกว่าควรมีลูกสาวหรือลูกชาย เพราะแม้จิงก็จะเป็นผู้หญิงหรือลูกของจิงก็จะเป็นผู้หญิงอุปนิสัยใฝ่รู้ และรักที่จะเที่ยวเล่นไม่ต่างกับชายเพียงแต่มีการจัดเวลาและตั้งสอนจากแม่ในภายหลังให้มีค่านิยมตามบรรทัดฐานสังคม) จากการที่มีจำนวนสมาชิก 6.8 คนต่อหนึ่งครอบครัวใน ค.ศ. 1960 เป็น 4.5 คนใน ค.ศ. 1988 เป็น 3.8 คนในปี 1990 และ 3.3 คน ในปี 1995 ส่วนอัตราการเกิดก็ลดลงจากร้อยละ 4.8 ในปี 1966 เป็นร้อยละ 1.6 ในปี 1997 ในอดีตครอบครัวหนึ่ง ๆ จะมีสมาชิก 3 ชั่วอายุคนอาศัยอยู่ใต้หลังคาเดียวกัน ปัจจุบันมีการแยกกันอยู่เป็นครอบครัวเล็ก ๆ เช่น ครอบครัวเดี่ยวพ่อแม่ลูก (ครอบครัวของจิงก็และปาร์คเมียงยอ) ครอบครัวคนโสด (ครอบครัวคังด๊กคูหลังจากบุตรตาย) ครอบครัวผู้สูงอายุครอบครัวที่มีหัวหน้า ครอบครัวคนเดียวอันเป็นผลมาจากคู่สมรสเสียชีวิตหรือแยกกันอยู่หรือหย่า และครอบครัวที่ปราศจากบิดามารดา

เมื่อโครงสร้างครอบครัวเปลี่ยนไปเป็นครอบครัวเดี่ยว มีมากขึ้นในยุคสังคมอุตสาหกรรม และจำนวนบุตรที่เกิดก็ลดลง ทำให้ความคาดหวังของสมาชิกในครัวเรือนเปลี่ยนไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมที่เน้นความสัมพันธ์ที่เป็นประชาธิปไตย และการมีมิตรไมตรีต่อกันระหว่างสมาชิกอย่างรักตามค่านิยมดั้งเดิมที่มีพื้นฐานมาจากลัทธิขงจื้อที่เน้นการแบ่งงานกันทำในครอบครัว และการยอมรับความเป็นใหญ่ของผู้ชายในบ้านยังคงประเพณีปฏิบัติกันอยู่อย่างเคร่งครัด แม้ในปัจจุบันผู้ชายจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่นอกบ้าน เพราะนายจ้างคาดหวังให้ผู้ชายทุ่มเทเวลาความสามารถให้กับงานในหน้าที่อย่างเต็มที่ และตลอดเวลาในสังคมอุตสาหกรรมทันสมัยที่มีการแข่งขันระหว่างบริษัทสูง ดังนั้น ผู้หญิงจึงถูกกำหนดให้ต้องทำงานบ้านทุกอย่าง งานเลี้ยงลูก และรักษาความสัมพันธ์อันดีกับบิดามารดาของสามี (บทบาทผู้หญิงกับการเลี้ยงดูบุตรหรือปรนนิบัติสามีรวมถึงบทบาทของการปรนนิบัติพ่อแม่สามี ซึ่งเป็นหน้าที่หลักที่สำคัญในลัทธิขงจื้อในสมัยราชวงศ์โชซอนซึ่งละครเรื่องนี้ไม่ได้เน้นการแนะนำเสนอนั้นอีกทั้งการปรนนิบัติพ่อแม่สามีนั้นไม่มีการนำเสนอเลย) แม้ในยุคใหม่นี้

ผู้หญิงก็เข้าสู่แรงงานและทำงานเช่นเดียวกับผู้ชายมากขึ้น แต่แบบแผนครอบครัวตามลัทธิขงจื้อก็ยัง มีอยู่ และให้ผู้หญิงยกย่องผู้ชายเป็นใหญ่ไม่ว่าตำแหน่งหน้าที่ของผู้หญิงนอกบ้านจะเป็นเช่นไร ดังที่ งานวิจัยของ ซิน คีน เฮ (2543) สรุปว่าค่านิยมจริยธรรมสำหรับผู้หญิงของลัทธิขงจื้อจะประกอบด้วย ค่านิยม “ชายสูงส่งเหนือกว่าหญิง” “กฏระหว่างชายกับหญิง” “ผู้หญิงยอมทำตามผู้ชาย” “ผู้หญิงถูก ทอดทิ้งได้เสมอแต่ไม่มีสิทธิฟ้องร้อง” และ “ต้องจงรักภักดีต่อสามีเพียงผู้เดียว” เหล่านี้คือสาเหตุ แห่งการถูกกดขี่ทางเพศอย่างรุนแรงของผู้หญิง ที่ได้ฝังลึกอยู่ในใจคนเกาหลีได้มาตลอด “อัตรา การหย่าร้างในเกาหลีสูงขึ้น” จากร้อยละ 5.8 ในปี 1980 เป็น 10.3 ในปี 1985 เป็น 11.3 ในปี 1990 เป็น 16.6 ในปี 1995 เป็น 23.1 ในปี 1997 และเป็น 32.1 ในปี 1998 สาเหตุของการหย่าร้างก็คือ การ คบชู้ ข้อขัดแย้งทางบุคลิกภาพ และข้อขัดแย้งระหว่างภรรยากับพ่อแม่สามี อย่างไรก็ตามอัตราการ หย่าร้างยังอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับประเทศตะวันตก เพราะผู้หญิงที่หย่ากับสามีมักไม่สามารถ เลี้ยงดูตัวเองได้ ผู้หญิงไม่ต้องการให้มีคำว่า “หย่าสามี” ติดตัว ทัศนคติของความรุนแรงในครอบครัว ยังคงเกิดขึ้นบ่อย ๆ และผู้หญิงน้อยคนที่จะนำเรื่องราวไปร้องทุกข์ต่อตำรวจ แนวโน้มที่เกิดขึ้นคือ “ผู้หญิงมีความประสงค์ที่จะอยู่เป็น โสดจำนวนมากขึ้น เพราะไม่อยากจะอยู่ในครอบครัวที่ยกย่องผู้ชาย เป็นใหญ่ หรือถูกข่มเหงด้วยการใช้กำลัง”

ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างเพศในเกาหลีไม่ว่าสังคมจะเป็นสังคมประเพณี สังคมทันสมัย หรือสังคมหลังทันสมัยก็ตามค่านิยมที่ยกย่องกันมากที่สุดก็คือ “พรหมจารี” ซึ่งเป็นค่านิยมในลัทธิ ขงจื้อที่คนเกาหลีนับถือมาตั้งแต่ครั้งยุคอาณาจักรโชซอน (Choson ค.ศ. 1392-1910) ที่ถือเป็น ศาสนาประจำชาติ ค่านิยมดังกล่าวได้รับการยอมรับปฏิบัติติดต่อกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน นี้ก็เป็น เหตุผลสำคัญเมื่อผู้หญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศมักจะไม่แจ้งความต่อตำรวจ เพราะเกรงว่าจะถูกตราว่า เป็นคนสูญเสียพรหมจรรย์ หรือไม่บริสุทธิ์ไป แม้ว่าจะเข้าสู่ยุคเสรีภาพทางเพศ แต่แนวความคิดที่ว่า “พรหมจรรย์มีค่ายิ่งกว่าชีวิต” ยังคงเกาะเกี่ยวอยู่ในจิตใจของผู้คนอย่างเหนียวแน่น ดังจะเห็นว่าใน ละครเรื่องแดงจิมก็นำเสนอค่านิยมพรหมจรรย์เป็นอย่างมากเป็นการสนับสนุนว่า ผู้หญิงเกาหลี ไม่ว่าจะยุคไหนก็ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์และแนวคิดนี้มีความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงเป็น อย่างมากเพราะผู้หญิงเท่านั้นที่จะต้องครองความเป็นสาวพรหมจรรย์ ทัศนคติการคบชู้การลงโทษจะพุ่ง ไปยังผู้หญิงเท่านั้น การมีภรรยาหลายคนถือเป็นเรื่องปกติ (ฮ่องเต้มีภรรยาหลายคนได้คือมีพระสนม ก็กินก็ได้ แต่ก็ไม่มีกรนำเสนอชีวิตคนธรรมดาว่ามีภรรยาหลายคนได้เพราะแต่ละคู่ต่างเข้าใจและ ซื่อสัตย์ซึ่งกันและกัน) ทัศนักร่วมเพศเป็นข้อห้ามที่สังคมยอมรับไม่ได้ความรุนแรงทางเพศมีอยู่ใน อัตราสูงมาก ผลการสำรวจชายหญิงที่อาศัยในกรุงโซลเมื่อปี 1996 พบว่ามีเหตุการณ์ความรุนแรงที่ เกิดขึ้นจริง ๆ กับผู้หญิงมากกว่าจำนวนคดีที่แจ้งความกับตำรวจถึง 222 เท่า ในขณะที่ผู้ตอบที่เป็น

ชายกล่าวว่า กรณีการใช้กำลังกับผู้หญิงมีสูงถึง 815 เท่ามากกว่ารายงานของตำรวจ ส่วนคดีข่มขืนหญิงที่ได้แจ้งความมีเพียงร้อยละ 2.2 จากจำนวนที่เกิดขึ้นจริงทั้งหมด

ในช่วงทศวรรษที่ 1970-1980 ความรุนแรงทางเพศเกิดขึ้นมากในธุรกิจบริการทางเพศ ส่วนการล่วงเกินทางเพศมักจะเกิดในหมู่ผู้หญิงทำงาน และการข่มขืนเกิดกับกรณีของผู้หญิงแต่ละคน ยุคนั้นการแจ้งความดำเนินคดียังไม่เป็นที่กระทำกันอย่างกว้างขวาง เพราะคนยังยึดติดกับพรหมจารีกันอยู่มาก ทำให้ปัญหาทางเพศเป็นปัญหาสังคมที่ซ่อนเร้น ต่อมาในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ถึงตอนต้นทศวรรษที่ 1990 มีการตีแผ่คดีปัญหาารุนแรงทางเพศต่อสาธารณชนหลายคดี อีกทั้งกลุ่มสตรีได้รวมตัวกันเรียกร้องให้คนในสังคมเล็งเห็นว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาที่ต้องร่วมมือกันแก้ไข เพราะเป็นปัญหาสังคม หลังจากการรณรงค์ดังกล่าว จึงมีการแจ้งความกับตำรวจให้ดำเนินคดีและลงโทษอย่างเทียบขาดกับผู้ก่อให้เกิดปัญหาจำนวนมากขึ้น “การทำแท้ง” ในเกาหลีเรื่องการทำแท้งไม่เป็นเรื่องที่พูดกันในที่สาธารณะอย่างแพร่หลายในประเทศตะวันตก เพราะการทำแท้งไม่ใช่เรื่องแต่ละบุคคล “แต่เป็นเรื่องที่ผูกพันกับอุดมการณ์ที่ยกย่องผู้ชายเป็นใหญ่” กล่าวคือ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วทำแท้งก็เพราะความต้องการที่จะได้บุตรชาย ขณะที่หญิงสาวทำแท้งเพราะถูกสังคมบังคับเนื่องมาจากความเชื่อในเรื่องพรหมจารี

วงการแพทย์สามารถล่วงรู้ได้ว่าทารกในครรภ์จะเป็นชายหรือหญิงก่อนให้กำเนิด ทำให้การทำแท้งเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายหากตรวจพบว่าทารกในครรภ์เป็นหญิง (ในจุดนี้ในละครได้สร้างให้ตัวละครมีลูกผู้หญิงทั้งสองครั้งคือ ปาร์คเมียงยอและจังกึมซึ่งลูกสาวล้วนฉลาดหลักแหลม นำเสนอเรื่องราวความสำเร็จที่สูงส่งของผู้หญิง นั่นคือคุณค่าของผู้หญิงก็มีเช่นเดียวกัน) จึงส่งผลให้อัตราเด็กในช่วงอายุระหว่าง 5-9 ปีในปัจจุบันเป็นเด็ก ชายถึง 114 คนเมื่อเทียบกับเด็กหญิง 100 คน (ข้อมูลเดือนมีนาคม ค.ศ. 2000) แม้ทางการถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่ก็มีผู้ลักลอบทำแท้งกันอย่างคึกคักจึงเป็นที่วันเกรงว่า ในอนาคตผู้ชายเกาหลีจำนวนหนึ่งจะไม่สามารถหาคู่สมรสหญิงเกาหลีเป็นภรรยาได้เพราะอัตราส่วนของผู้ชายจะมากกว่าผู้หญิง (ละครแดจังกึมมีส่วนกับการสร้างคุณค่าในตัวผู้หญิงให้สังคมได้ประจักษ์ต่อสายตา) นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 ผู้หญิงตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพทางเพศมากขึ้น จึงมีการเรียกร้องและเสนอทางออกหลาย ๆ ทาง เช่น รณรงค์ให้เลิกยึดถือพรหมจารี เข้าแจ้งความดำเนินคดีในกรณีที่ถูกล่วงเกินทางเพศและถูกทำร้าย/ทารุณกรรมทางเพศ ขอบข่า และเสนอกฎหมายให้กำหนดความเท่าเทียมกันทางเพศ นอกจากนี้ผู้หญิงอีกจำนวนหนึ่งเลือกทางเดินด้วยการครองความเป็นโสด ใช้ชีวิตอิสระเสรีดังที่ตนต้องการ (ผู้หญิงเกิดแนวโน้มกลัวการแต่งงาน แต่ละครเรื่องนี้นำเสนอความรักและความอบอุ่นของคนรักและความเข้าใจซึ่งกันและกัน) ส่วนเด็กสาวและหญิงสาวจะแต่งหน้าทาปากและแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีฉูดฉาดเพื่อแสดงให้เห็นถึงสิทธิเสรีภาพที่ผู้หญิงมีอยู่ในตัว ไม่ถูกสังคมและม่านประเพณีครอบงำและจำกัดกรอบ

เมื่อพิจารณาตามแนวคิดของ ซีมอน เดอร์ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir, อ้างถึงใน ลักษณ์ วัต, 2544: 27-33) พบว่าสถานภาพผู้หญิงเกาหลีได้ถูกกดขี่เพราะถูกกระทำโดยผู้ชาย (passive) และถูกผู้ชายมองว่าเป็นอื่น (the others) ถูกลดฐานะลงเป็นเพียงผู้ถูกกระทำ เป็นวัตถุทางด้านเศรษฐกิจจิตใจและทางเพศ ซึ่งผู้ชายเป็นผู้กระทำเสมอมา และรับเอาค่านิยมชายเป็นใหญ่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต (การทำแท้งเพราะไม่ยอภาคได้ลูกสาว) ผู้ชายได้พัฒนาเสรีภาพให้อยู่เหนือฝ่ายหญิง จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าละครเรื่องแดจังกึม ไม่นำเสนอปัญหาครอบครัวแต่เสนอการใช้ชีวิตครอบครัวที่เหมาะสมและสมดุลทำให้บทบาทของภรรยาและสามีนั้นมีความสมดุล และมีความร่วมสมัยเป็นอย่างมาก กล่าวคือ รูปแบบความรักของหญิงและชายมีการเปรียบเทียบระหว่างความรักของกิมยองต่อมินจุงโฮ และความรักของจังกึมต่อมินจุงโฮ กิมยองมองว่าความรักคือทั้งชีวิตและการผิดหวังในความรักทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง แต่จังกึมแม้ความรักจะเป็นทั้งชีวิตก็รู้ตัวเองและมองเห็นหน้าที่มาก่อนใช้ความรักเป็นกำลังใจ ไม่ตัดสินใจทำเรื่องที่ผิดเพราะความรัก เช่น จังกึมบอกมินจุงโฮให้กลับไปทำหน้าที่ของตนตามเดิมถึง 2 ครั้งแม้จะอยากหนีไปจากวังมากแค่ไหน กิมยองเมื่อรู้ว่าไม่มีหวังในความรักก็ปล่อยให้ความรักกุมชีวิตตัวเองทั้งชีวิต ทำให้สัมพันธ์ภาพที่ศิระหว่างเพื่อนจนเกิดเป็นความแค้นแทน ดังนั้นความรักของจังกึมจึงไม่ใช่การยึดติดแต่เป็นความรักที่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เป็นความรักที่เท่าเทียมต่างฝ่ายต่างก็มีเสรีภาพทางความคิดและการกระทำ มีความเสมอภาคระหว่างเพศ จังกึมกับมินจุงโฮมีชีวิตการแต่งงานที่เท่าเทียมกันจึงอยู่ร่วมกันด้วยความรักเอื้อเฟื้อ มีอิสระในการพัฒนาตนเองและมีสิทธิมีเสียงในการกำหนดความสัมพันธ์และวิถีทางชีวิต เช่น จังกึมมีบุตรและมีหน้าที่ในบ้านต้องทำ แต่จังกึมเป็นหมอที่ใฝ่รู้และต้องการศึกษาหาความรู้ใหม่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงสามารถออกนอกบ้านไปปรึกษาชาวบ้านได้ชีวิตมีอิสระในการพัฒนาความรู้สามารถ เข้าใจกันแม้ว่าหน้าที่หลักของมารดาจะเป็นอบรมบุตรแต่หากบิดาเห็นว่า มารดาทำเกินไปก็จะเข้ามาห้ามปรามทั้งสองมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

3.2.3 ผู้หญิงกับบทบาทนักวิทยาศาสตร์

ละครเรื่องแดจังกึม เสนอทางเลือกของผู้หญิงให้รู้จักทำหน้าที่ตัวเองให้ดีที่สุด รู้เป้าหมายชีวิต รู้จักสร้างกำลังใจ และชัดเจนในวัตถุประสงค์แห่งการกระทำ มุ่งมั่นใฝ่รู้ศึกษาเชิงลึกในเรื่องที่สนใจอย่างจริงจังและมีกระบวนการ แม้จะมีบทบาทใดในสังคมหากร่วมแรงใจ ก็จะสามารถสั่งสมภูมิปัญญาที่เรียกว่าวัฒนธรรมผู้หญิงขึ้นมาได้ วัฒนธรรมที่โดดเด่นส่วนใหญ่ที่เป็นเอกลักษณ์ของ

ชาติของเกาหลีแต่เดิมล้วนก็มาจากภูมิปัญญาของผู้หญิง เช่น กิมจิ⁵¹ ซึ่งเป็นผักดองรสจัดชนิดหนึ่ง ทำจากผักได้หลายชนิดที่นิยมได้แก่ ผักกาดและหัวผักกาด (จึงก็กล่าวถึงสรรพคุณของผักกาด ๆ ที่นำมาห่อแทนแป้งหมี่ในการแข่งขันทำเครื่องเสวยให้ฮ่องเต้ว่ามีสรรพคุณช่วยย่อย) กิมจิเป็นอาหารที่เมื่อกล่าวถึงก็จะคิดถึงเกาหลี อีกทั้งยังมีโสม⁵² ซึ่งเป็นสมุนไพรที่เป็นที่มาของชื่อประเทศเกาหลีอีกด้วยเป็นพืชที่ปลูกกันทั่วไปในเกาหลี (จึงก็ค้นพบความรู้ใหม่เรื่องสรรพคุณของโสมกับอาการมือเท้าชาจากเครื่องบำรุงที่คงดีก็ทำให้ฮ่องเต้กิน)

นักสตรีนิยมสายนิเวศกล่าวว่าผู้หญิงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติ เช่น ผู้หญิงให้กำเนิดบุตร ทำให้ผู้หญิงเชื่อมโยงธรรมชาติ เชื่อมโยงโลก ส่วนผู้ชายนั้นใกล้ชิดกับวัฒนธรรม และในนามของวัฒนธรรมผู้ได้พยายามและประสบความสำเร็จจากการเข้าไปรังแกทั้งผู้หญิงและธรรมชาติ แต่จึงก็เป็นละครกึ่งประวัติศาสตร์ที่นำศาสตร์และศิลป์มาผสมรวมกัน จนกลายเป็นความสนุกสนานประทับใจผู้ชม โดยเฉพาะความสามารถของตัวละครที่มีความรู้เรื่องโภชนาการ และสมุนไพรเป็นอย่างดี จนสามารถนำมาคิดแปลงใส่ในอาหารให้กลายเป็นอาหารที่มีประโยชน์สูงสุดได้ก่อให้เกิดเป็นวัฒนธรรมการกินของประเทศขึ้นได้ ตามแนวคิดของ ออร์ตเนอร์ (Ortner, อ้างถึงใน วารุณี, 2545:108-111) นั้นได้กล่าวว่า ในอดีตได้จัดให้ผู้หญิงอยู่ในปริมณฑลของธรรมชาติ และผู้ชายอยู่ในปริมณฑลของวัฒนธรรมให้คุณค่ากับวัฒนธรรมมากกว่าธรรมชาติ มองว่ามนุษย์ยิ่งใหญ่กว่าธรรมชาติและมนุษย์ต้องควบคุมธรรมชาติ นำธรรมชาติมา “รับใช้” มนุษย์ ดังนั้นในสภาพที่ผู้หญิงอยู่ใกล้ชิดธรรมชาติจึงทำให้ผู้หญิงมีสถานะที่ด้อยกว่า และถูกควบคุมจากผู้ชายเช่นเดียวกับธรรมชาติ ด้วยเหตุที่เชื่อว่าเพศหญิงมีความใกล้ชิดธรรมชาติเช่นนี้ จึงเกิดความเชื่อว่าผู้หญิงย่อมไม่เก่งทางคณิตศาสตร์และไม่มีความคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ ผู้หญิงจึงไม่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นนักวิทยาศาสตร์

นอกจากนี้ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงมีคุณสมบัติหรือความสามารถทางเพศในการดูแลผู้อื่น เช่น เด็ก คนแก่ ทำให้ผู้หญิงต้องเป็นผู้รับภาระหลักในการดูแลลูกและคนในครอบครัว แม้ว่าผู้หญิงจะทำงานนอกบ้านด้วยก็ตาม แต่จึงก็มีจุดยืนร่วมกับธรรมชาติ ปฏิเสธการนิยามเรื่องคู่ตรงข้ามระหว่างผู้หญิงและธรรมชาติ กับผู้ชายและวัฒนธรรม ปฏิเสธความด้อยกว่าของธรรมชาติ ดังที่จึงก็ได้แสดงให้เห็นแล้วว่ากระบวนการคิดของผู้หญิงที่ยืนหยัดเคียงคู่กับธรรมชาติสามารถค้นพบ

⁵¹ กิมจิ เป็นอาหารประจำชาติของเกาหลีใต้ วิธีการทำ คือ นำผักมาดองในน้ำเกลือแล้วเทน้ำเกลือออกให้ผักแห้งพอหมาด แล้วคลุกด้วยเครื่องปรุง ให้พลังงานสูงมีคอเลสเตอรอลต่ำ มีเส้นใยอาหารรวมทั้งมีวิตามินมากกว่าแอปเปิ้ล

⁵² โสมเกาหลี ถือเป็นสินค้าส่งออกสำคัญที่ทำให้เกาหลีใต้เป็นที่รู้จัก โสมยาอายุวัฒนะที่วิเศษสุด แก้วโรคได้สารพัดที่ทำให้อายุยืนยาวช่วยให้ร่างกายกระชุ่มกระชวยมีกำลังวังชา

ความรู้ใหม่ ๆ ได้โดยที่บางทีผู้ชายก็ไม่สามารถล่วงรู้ถึงความรู้นี้ได้ แม้จะดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ส่งผลอย่างใหญ่หลวงต่อคนส่วนมากในเวลาต่อมา เช่น จังก็มพบว่าเครื่องปรุงเปลี่ยนรสเพราะอะไร โสมมีสรรพคุณทำให้เกิดโรคมือเท้าเย็น สาเหตุของโรคเกิดจากผักไม่ใช่โรคติดต่อ ฮองเต้ดาบอดเพราะสารหนูในน้ำแร่ วัชข่างน้ำแร่ที่ฮองเต้กินนมทุกวันทำให้สารหนูเข้าสู่ร่างกายมากจนทำให้ตาบอด จังก็มกล่าวกับพระมเหสีว่า สาเหตุที่ทำให้ฮองเต้ป่วยก็เพราะธรรมชาติ คือ สารหนูในน้ำแร่ทำให้หมอลหลวงยอมแพ้ในความระเียดและรอบรู้ธรรมชาติของจังก็ม

โดยทั่วไปการศึกษา วัฒนธรรม กีฬาและกฎหมายสังคมเปิดโอกาสให้ชาย และหญิงมีความเท่าเทียมกันในการเข้าไปมีส่วนร่วมแต่ในชีวิตจริงสังคมเกาหลีห่างไกลจากสถานการณ์เช่นนี้ แม้ว่าผู้หญิงจะมีโอกาสเข้ารับการศึกษาในสถานศึกษาเพิ่มสูงขึ้นก็ตาม จากสถิติพบว่าความรู้พื้นฐานของผู้หญิงทั้งประเทศต่ำกว่าผู้ชายราว 2 เท่า คือ ผู้หญิงเกาหลีที่มีพื้นฐานความรู้ในระดับชั้นปริญญาตรีเพียงร้อยละ 13.1 ในขณะที่ผู้ชายมีถึงร้อยละ 26.6 ในปี 1995 อนึ่ง ในปี ค.ศ. 1998 จำนวนนักเรียนมัธยมที่เป็นชายเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ถึงร้อยละ 92 แต่นักเรียนหญิงเข้าเรียนได้เพียงร้อยละ 55.5 เท่านั้นส่วนสาขาที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่เรียนมักเป็นสาขาที่เป็นเช่นเดียวกับอดีต ได้แก่ วิทยาลัยครู (73.1%) คณะศึกษาศาสตร์ (64.8%) ศิลปะและการกีฬา (57.3%) มนุษยศาสตร์ (56.1%) แพทยศาสตร์และเภสัชศาสตร์ (44.2%) สังคมศาสตร์ (32.9%) และวิทยาศาสตร์ (22.1%) มีจำนวนผู้หญิงที่เรียนจบปริญญาเอกในสาขาวิทยาศาสตร์น้อยมาก ส่วนสาขาวิศวกรรมศาสตร์นั้น อัตราของนักศึกษาหญิงมีเพียงร้อยละ 5 ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 4 ในระดับปริญญาโท และเพียงร้อยละ 2 ในระดับปริญญาเอก ดัชนีสาขาที่เรียนบ่งบอกถึงระดับค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า และมีหนทางไปสู่ความเจริญก้าวหน้าน้อยกว่าบัณฑิตชาย เพราะผู้หญิงจะขาดความรู้และทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ถือเป็นกีดกันและแบ่งงานรวมทั้งสร้างความไม่เสมอภาคทางเพศขึ้นในสังคม การศึกษาจะส่งผลต่อค่านิยมของสังคม เมื่อพิจารณาการจัดหลักสูตรมีการแบ่งการเรียนการสอนระหว่างเพศในชั้นประถมและมัธยมรวมทั้งในมหาวิทยาลัย ทำให้ค่านิยมตามประเพณียังคงดำรงอยู่ในสังคมเกาหลีที่ตอกย้ำให้ยอมรับการแบ่งงานระหว่างเพศ การเปลี่ยนแปลงค่านิยมให้เกิดความเท่าเทียมกันย่อมเกิดขึ้นได้ยาก

จะเห็นได้ว่าการศึกษาของผู้หญิงเกาหลีได้ต่ำ และศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์นั้นก็น้อยมาก แต่สินค้าวัฒนธรรมของเกาหลีคือ ละครเรื่องแดจังกึมนำเสนอตัวละครเอกที่เก่งในด้านวิทยาศาสตร์ ทฤษฎี Feminist Standpoint Theory กล่าวว่า วิทยาศาสตร์ที่ผ่านมาคิดว่าข้อค้นพบของตัวเองเป็นสัจธรรมและสากลแต่ในทางปฏิบัติ วิธีการได้มาซึ่งความจริงนั้น วิทยาศาสตร์ได้ตัดประสบการณ์ของคนอื่น ๆ เช่น ประสบการณ์ของผู้หญิง S. Harding (อ้างถึงใน กาญจนนา, 2544: 106) นักทฤษฎีกลุ่มนี้ศึกษาจนพบว่า ประสบการณ์ปัจจุบันของวิทยาศาสตร์ไม่ได้รวมเอาความรู้และประสบการณ์ของ

ผู้หญิงเข้ามาพร้อมด้วย ทำให้พื้นฐานของวิทยาศาสตร์ปัจจุบันมีลักษณะคับแคบ ไม่ครอบคลุมคนทุกเพศ เชื้อชาติ และทุกวัฒนธรรม ข้อเสนอแนะของนักทฤษฎีกลุ่มนี้จึงเป็นการพยายามขยายฐานของวิทยาศาสตร์ออกไปให้ครอบคลุมสังคมกลุ่มอื่น ๆ เช่น ผู้หญิง คนที่ไม่ใช่ตะวันตก นั่นก็หมายความว่า จำเป็นที่วิทยาศาสตร์ต้องหันมาปรับเปลี่ยนตัวเอง โดยเริ่มด้วยการยอมรับหลักการบางประการที่ขัดกับความเชื่อและวิถีปฏิบัติของวิทยาศาสตร์แบบเดิมที่มีมาก่อน ยอมรับว่า “คุณค่าแบบผู้หญิง” เช่น อารมณ์ความรู้สึก ความเอาใจใส่ ห่วงใย ความมีเมตตา ฯลฯ ก็เป็นคุณค่าที่สำคัญของมนุษย์ที่วิทยาศาสตร์จะปฏิเสธหรือจะตัดทิ้งไปไม่ได้ เสนอให้มีการปรับวิธีการทำงานของวิทยาศาสตร์แบบเดิมใหม่โดยสนใจความต้องการมุมมอง และทัศนคติของวิธีการปฏิบัติงานของนักวิทยาศาสตร์ผู้หญิงให้มากขึ้น เช่น ในละครโทรทัศน์เรื่องแดจังกึม หมอหญิงจังกึมและจังกึมช่วยกันหาสาเหตุของปัญหาด้วยความห่วงใย และเอาใจใส่อาการคนไข้อย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง ความเมตตาทำให้ไม่เลือกปฏิบัติเกิดความรู้ในทางวิทยาศาสตร์แบบใหม่ จังกึมมีลักษณะการสร้างสรรคัลวิทยาศาสตร์โฉมหน้าใหม่ของขบวนการสตรีนิยมคือ ไม่ใช่วิทยาศาสตร์สร้างเทคโนโลยีหรือทำสงคราม แต่เป็นวิทยาศาสตร์ที่มีเป้าหมายที่การปรับปรุงคุณภาพชีวิตมนุษย์ให้มีความสุข⁵³ จังกึมเป็นแม่ครัวมือหนึ่งการค้นพบมุ่งเพื่อสร้างความสุขให้คนกิน มินจุง โส่นำคำพูดของจังกึมบอกกับกิมยอง ว่า

“มีคน ๆ หนึ่งบอกข้าว่า เวลาทำอาหารให้คิดถึงรอยยิ้มคนกินแค่นั้นก็มีความสุขแล้วแม้จะเป็นความหวังเล็ก ๆ แต่ก็ได้หล่อเลี้ยงจิตใจ การฝึกยุทธ์เพื่อทำร้ายฝ่ายตรงข้ามมากที่สุด ขณะที่การทำอาหารมุ่งเน้นให้คนกินได้รับความสุขจากการกินที่อิ่มหนำ สิ่งที่เราทำคือสร้างความสุขให้คนอื่นฉะนั้นจึงขอให้มั่นใจหน่อย”

นอกจากนั้นก่อนหน้าเหตุการณ์นี้จังกึมยังทดลองนำถ่านไปไว้ในหม้อเครื่องปรุง เพื่อทำให้รสชาติดีขึ้นจนทำให้กิมยองนำไปประยุกต์ใช้กับการทำอาหารให้พระธิดายอมกินข้าว การนำถ่านมาห่อเพื่อแทนแป้งหมีที่ทำหายให้เกิดสรรพคุณกับสุขภาพคนกินมากขึ้นดังที่กล่าวกับพระพันปีว่า

“ขนาดทำแป้งหมีหายยังทำได้ดี ที่ใช้ผักกาดมีเหตุผลบ้างรึป่าว”

“การแข่งขันวันนี้เพื่อทำเครื่องเสวยของฝ่าบาท เหมือนฉันได้ข่าวประจวบพระอูระผักกาดขาวช่วยย่อยได้ดีน้ำผักจะช่วยสร้างภูมิคุ้มกัน โดยเฉพาะผักกาดที่มีประโยชน์ต่อผู้มีปัญหาด้านการขับถ่ายเพคะ หม่อมฉันรู้ว่ามาตำราอาหารในวังมี

⁵³ ตามหลักการแพทย์ของเกาหลี ร่างกายมนุษย์เป็นทวิลักษณ์คือ มีทั้งหยินและหยาง การขาดสมดุลของทวิลักษณ์ทำให้ร่างกายอ่อนแอลง ดังนั้นจึงต้องใช้อาหารเพื่อเสริมหรือลดธาตุหยิน/หยางในร่างกาย

ผลต่อวัฒนธรรมการกินของชาวบ้าน ตอนนี้แม้ผักกาดจะมีน้อยแต่ถ้าหมั้น
เพาะปลูกไม่นานก็จะแพร่หลายทั่วโขซอน ผักกาดเป็นผักที่ปลูกทุกครัวเรือนอยู่
แล้วหากนำมาพึ่งพากันก็จะมีพอใช้ได้ก็จะมามากขึ้น ในขณะที่เป่งหมี่หายาก
ชาวบ้านไม่มีปัญญาซื้อ”

รายงานพิเศษการเสวนาเรื่อง “วิทยาศาสตร์จากแดนจิงกิม” โดยชมรมนักเขียนและผู้จัดทำ
หนังสือวิทยาศาสตร์ โดยมีวิทยากรประกอบด้วยนักโภชนาการแพทย์ทางเลือก และผู้เชี่ยวชาญด้าน
สมุนไพรร่วมเสวนาวิเคราะห์ละครโทรทัศน์เรื่องแดนจิงกิม ประเด็นสุขภาพและการแพทย์ส่วนใหญ่
เห็นว่า มีความเป็นวิทยาศาสตร์แฝงอยู่หลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นด้านโภชนาการอาหาร หรือการใช้
สมุนไพรรักษาโรคในรูปของแพทย์ทางเลือกที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน วิทยาศาสตร์ที่พบในละคร
เป็นวิทยาศาสตร์ในอนาคตเป็นโฉมหน้าของวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นมนุษย์ เป้าหมายสำคัญอยู่ที่
การปรับปรุงคุณภาพชีวิตของมนุษย์ให้มีความสุข มีเป้าหมายทางสังคมสร้างสรรค์สันติภาพและ
ความร่วมมือระหว่างมนุษยชาติมากกว่าการแข่งขัน เพราะอดีตนั้นวิทยาศาสตร์เติบโตมาได้เพราะ
ภาวะสงคราม วิทยาศาสตร์โฉมหน้าใหม่ต้องดำเนินการให้มีการกระจายอำนาจในด้านวิทยาศาสตร์
ให้มากขึ้นเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจนโยบาย พัฒนาระบบเศรษฐกิจ ธรรมชาติที่
ยั่งยืน (กาญจนา, 2544: 111-112)

แดนจิงกิมสร้างวิทยาศาสตร์โฉมหน้าใหม่ที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้เข้ามาบิบทบาท ก้าวเข้าไป
ไปอยู่ในโลกของวิทยาศาสตร์ด้วยหลักการใช้เหตุผลและผล เน้นความสงบสุขและสันติภาพในการ
พัฒนาเศรษฐกิจและนโยบายพัฒนา ตัวอย่างเช่น การปลูกผักในสวนผักแม้จะไม่สามารถปลูกได้มา
หลายปี เศรษฐกิจของเกาหลีต้องขึ้นต่อสินค้าจากจีนในราคาแพงเป็นเพราะเกาหลีไม่สามารถคิดค้น
วิธีการปลูกเองได้ เมื่อจิงกิมซึ่งไม่เคยเรียนรู้เรื่องการปลูกผักมาก่อนตั้งเป้าหมายว่าต้องปลูกให้สำเร็จ
ให้ได้ จึงเริ่มศึกษาข้อมูลและวิธีการปลูกแบบเดิมที่เคยใช้ว่าก่อนเมื่อพบว่าไม่เกิดผลก็ทดลองหว่าน
แบบใหม่ และคุณลักษณะการเจริญเติบโตของมันจากตำราเก่า ๆ และจดพัฒนาการใหม่ ๆ ที่ค้นพบใน
ภายหลังว่าลักษณะของต้นไม้นั้นนี้เหมาะกับการหว่านและลักษณะภูมิประเทศแบบใด จึงสามารถ
ปลูกได้สำเร็จ เมื่อปลูกได้ก็ถ่ายทอดความรู้แก่ชาวบ้านปลูกเองเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจของชาติอีก
ทางหนึ่ง การค้นพบวิธีการรักษาใหม่ ๆ จากการรักษาบุตรขอทานในตอนท้ายก่อนได้รับตำแหน่ง
หมอหญิงประจำตัวฮ่องเต้ ทำให้เห็นถึงการค้นพบหนทางรักษาด้วยการติดตามอาการคนไข้อย่าง
ใกล้ชิด รักษาโรคพระโอรสและคนผู้ป่วยติดโรครวมถึงรู้วิธีการป้องกันโรคอีกด้วย นอกจากนั้นยังมี
เหตุการณ์ที่จิงกิมรักษาโรคของฮ่องเต้จนรู้ว่าเหตุเกิดจากสารหนูในน้ำแร่ เกิดจากนมวัวที่อยู่รอบบ่อน้ำ
น้ำแร่ นั่นคือ ความละเอียดรอบคอบและรอบรู้เรื่องธรรมชาติ ความห่วงใยและใจเย็น มานะอดทน

อุตสาหกรรม และวินิจฉัยอย่างชาญฉลาดทำให้วิทยาศาสตร์ของผู้หญิงมุ่งสร้างสรรค์สังคมมากมาย เป็น การนำเสนอผู้หญิงกับวิทยาศาสตร์แง่มุมใหม่ที่มุ่งให้มองเห็นโฉมหน้าใหม่ของวิทยาศาสตร์มากขึ้น

ประเด็น ศึกษา	ความจริงในสังคม เกาหลีใต้	แนวทางการเปลี่ยนแปลง สถานภาพสตรี	การเข้าไปสั่นคลอนระบบ ชายเป็นใหญ่
1. ผู้หญิงกับการเมือง	อยู่ในตำแหน่งทางการเมืองน้อยมาก ขาดเสียงสนับสนุนจากเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ที่เป็นชาย เพราะอุดมการณ์แบ่งงานกันทำ แต่ต่อมาเกาหลีใต้นายกหญิงคนแรกในประวัติศาสตร์	เปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนที่โครงสร้างสังคม ครอบครัว ค่านิยมการทำงานนอกบ้าน มีอิสระทางเศรษฐกิจ "ระบบชายเป็นใหญ่"	ไม่เน้นเรื่องเพศและบทบาทของมารดาและภรรยาว่าเป็นหน้าที่หลัก สร้างคุณค่าจากตัวเอง เป็นแม่ครัวมือหนึ่งเป็นหมอหญิงมือหนึ่งที่รักษาพระราชากคนแรกในประวัติศาสตร์ มีคุณสมบัติที่ดีของผู้นำและข้าราชการหญิง (ลี้มด้างบทบาททางเพศของผู้ชาย ผู้หญิงกับปรัชญาขงจื้อ ข้าราชการและผู้นำที่มีประสิทธิภาพ) มีตำแหน่งเหนือชาย "ลี้มด้างบทบาททางเพศ"
2. ผู้หญิงกับเศรษฐกิจ	ทัศนคติความไม่เท่าเทียมกันยังคงอยู่ ผู้หญิงเกาหลีทำงานในระดับผู้จัดการ/ข้าราชการระดับสูงน้อยมาก มีการยกระดับตัวเองขึ้นสู่ตำแหน่งต่ำ ได้ค่าแรงต่ำกว่าชายมาก	ปฏิเสธตัวแบบความเป็นชายว่าเป็นอุดมคติของมนุษย์ทั้งหมด ยอมรับคุณลักษณะของผู้หญิงว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนา เสนอให้กลับมารื้อฟื้นคุณค่ากันใหม่ "อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่"	พยายามเชิดชูความเป็นหญิง คุณสมบัติบางอย่างของผู้หญิงเมื่อเข้าไปอยู่ในบทบาทของผู้ชายแล้วโดยภาพรวมทำให้เหนือ "เปลี่ยนทัศนคติและค่านิยม"

<p>3. ผู้หญิง กับความ สัมพันธ์ใน ครอบครัว</p>	<p>ครอบครัวเดี่ยว ความสัมพันธ์เน้นการ มีมิติต่อกันใน ครอบครัว แต่ยังมี ค่านิยมขงจื้อยอมรับ ผู้ชายเป็นใหญ่อยู่ ผู้ชายทำงานนอกบ้าน ผู้หญิงทำงานในบ้าน การหย่าร้างต่ำ รักษา พรหมจารีอยู่ทุกยุค ผู้หญิงแต่งงานทำแท้ง เพราะอยากได้ลูกชาย "ชายเป็นใหญ่" แต่ หญิงสาวทำแท้งเพราะ สังคมบีบเรื่อง "พรหมจารี" อัตราการ แต่งงานลดลง</p>	<p>เปลี่ยนค่านิยมการ ยอมรับ อุดมการณ์และ ระบบชายเป็นใหญ่ ทั้งหมด</p>	<p>นำเสนอความรักความ เข้าใจกันในครอบครัว มี ลูกผู้หญิง ภรรยาและสามี ช่วยกันทำงานบ้านและงาน นอกบ้าน ครอบครัวเดี่ยว</p>
<p>4. ผู้หญิงกับ วิทยาศาสตร์</p>	<p>ความรู้ต่ำกว่าชาย ศึกษาศาสตร์ด้าน วิทยาศาสตร์น้อยมาก เนื่องจากค่านิยมการ ยอมรับบทบาททาง เพศ</p>	<p>เปลี่ยนค่านิยมการ ยอมรับ อุดมการณ์และ ระบบชายเป็นใหญ่ ทั้งหมด</p>	<p>สร้างวิทยาศาสตร์โฉมใหม่ ที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้ เข้ามามีบทบาท เน้นความ สงบสุขและสันติภาพใน การพัฒนาเศรษฐกิจและ นโยบายพัฒนา คุณค่าแบบ ผู้หญิงเป็นคุณค่าที่สำคัญ ของมนุษย์ที่วิทยาศาสตร์ จะตัดทิ้งไม่ได้ วัฒนธรรม ผู้หญิงเท่าเทียมวัฒนธรรม ของผู้ชายด้วยหลักเหตุผล</p>

ตารางที่ 3.3.2 สรุปการเข้าไปต้นกลอนระบบชายเป็นใหญ่ในเกาหลีใต้ ของละคร “แดจังกึม”

สรุปคือ

ละครเรื่องแดงก็ม (จอมนางแห่งวังหลวง) มีแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยได้เข้าไปสั่นคลอนระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีใต้โดยสมบูรณ์ สะท้อนการถูกกดขี่ของผู้หญิงในลัทธิขงจื้อ ในละครนำเสนอประเด็นที่ต้องการพัฒนาสตรีและกระบวนการนำคุณค่า คุณลักษณะ และความสามารถของผู้หญิงเข้าไปสั่นคลอนระบบชายเป็นใหญ่ ต้องการปลดปล่อยผู้หญิงจากการถูกกดขี่เนื่องจากอุดมการณ์ ค่านิยม และโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่แบบเดิมที่สร้างปัญหาสังคมมากมาย และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า ต้องการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบชายเป็นใหญ่ อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ อย่างถอนรากถอนโคน เพื่อให้ประชากรร่วมกันพัฒนาประเทศชาติตามแนวคิดเกาหลีใต้สมัยใหม่ เปลี่ยนความสัมพันธ์ทางเพศรูปแบบเดิมที่ผู้หญิงต่ำต้อยกว่าชายในลัทธิขงจื้อ ให้เป็นความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เน้นความเข้าใจซึ่งกันและกันของสมาชิกในครอบครัว เน้นความดีงามของผู้หญิงว่ายังเป็นผู้หญิงที่ต้องสำรวมและรักษาพรหมจารี สนับสนุนการมีครอบครัวเดี่ยวที่อบอุ่นที่สามีภรรยาต่างเข้าใจซึ่งกันและกันแต่ไม่สนับสนุนให้มีการทำแท้ง ให้อิสระในการพัฒนาตัวเองอย่างเต็มที่ กระตุ้นผู้หญิงหันมามองเห็นคุณค่าและคุณสมบัติที่ดีในตัวเองพร้อมทั้งดึงเอาศักยภาพออกมาใช้กับการทำงานให้ได้ผลงานมากที่สุด รับผิดชอบงานหน้าที่ให้ดี เมื่อใช้ความคิดสร้างสรรค์ภูมิปัญญาของผู้หญิงก็จะสร้างวัฒนธรรมของผู้หญิงขึ้นมาได้ด้วยนั่นเอง เพราะจะเห็นว่าละครเรื่องแดงก็มได้สร้างเหตุการณ์ที่ชี้ให้เห็นตัวละครเอกได้ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์สร้างวัฒนธรรมและภูมิปัญญาใหม่ ๆ และผลจนทำให้วัฒนธรรมของผู้หญิงเข้าไปแทรกแซงและยกระดับตนเองให้เท่าเทียมกับวัฒนธรรมของผู้ชายในท้ายที่สุดด้วยหลักการของเหตุและผล